

Kurkijokelainen

Kurkijokelaisen, hiitolaisen ja karjalaisen hengen vaalija ja ajankohtaisten kysymysten selvittäjä

×

Nro 12 • Perjantaina 29. kesäkuuta 2012

63. VUOSIKERTA

Irtonumero 2 € (sis. alv 23 %)

Karjala-kuoro, johtaja Armi Haatanen seisomassa vasemmalla, edellinen johtaja Antti Haatanen 2. mies vasemmalta.

Karjala-kuoro lopetti arvokkaasti

Karjala-kuoron 25-vuotinen taival päättyi kesäkuussa arvokkaalla juhlaillalla Loimaan musiikin Alessandro-salissa. Iltaan oli kokoontunut parikymmentä kuorolaista, joista noin puolet on ollut mukana liki alusta asti, kertoi Tellervo Niemensuo, joka toimi sihteerinä kuoron perustamiskokouksessa.

Mieleenpainuvimpina tilanteina kuorolaisille on jäänyt mieleen esiintyminen Elisenvaaran pommituksen uhrien muistomerkkin paljastamislaisuudessa, 10-vuotisjuhla-konsertti, Tallinnan laulujuhlat sekä 2002 tehty Latvian matka.

Karjala-kuoron viimeinen virallinen esiintyminen pidettiin Mellilän Tammi-kodissa. - On aina mukava käydä vanhusten palvelukodeissa laulamassa, kertoo Marjatta Hirvonen. Kurkijokelaisten Pitäjäjuhla-vieraat ovat saaneet nauttia kuoron esityksistä koko

kuorotaipaleen ajan.

- On kaksijakoinen olo, toisaalta helpottaa, kun tietää tilanteen iän suhteen, toisaalta on haakea olo, totesi Arvi Silvennoinen avaussanoissaan. Hän kiitti kuoronjohtajia Antti Haatasta ja Armi Haatasta, jotka ovat saaneet kuorolaiset pysymään aisoissa. - Armi hiukkasen tiukempuna kuin Antti, Arvi naurahtaa.

Heti alusta lähtien kuoro toimi 4-äänisenä sekakuorona. Vuonna 1999 kuoro siirtyi Työväenopiston sekakuoroksi, samalla kuoron johto siirtyi Armi Haataselle.

Kuoron lopettamiseen johti uusien laulajien vähäisyys sekä monen alusta asti mukana olleen päätös lopettaa tähän kevääseen. Moni totesikin, että vaikka kuoro loppuu, niin laulaminen jatkuu.

Lämminhenkisessä päättäjaisillalla nautittiin herkullinen illallinen. Ohjelmaosuuden

loppuhuipennuksena kuoro esiintyi viimeisen kerran. Katsojina oli pari seuralaista ja toimittaja, mutta tunnelma ei katsojien vähydestä kärsinyt. Kun kuoro lopetti esityksensä ”Huomispäivää en mä

tunne” -lauluun, niin monen oli vaikea pidätellä kyynelitään. Laulun jälkeen halaukset ja kiitokset seurasivat toinen toistaan ennen kakkukahveille siirtymistä.

Helena Sulavuori

Karjala-kuoro lahjoitti Kurkijoki-museolle esiintymisasunsa

Tellervo Niemensuo ja Arvi Silvennoinen luovuttivat Kurkijoki-museolle mittavan kokoelman kuoron laulamia nuotteja n. 300 kappaletta sekä kuoron esiintymisasut eri ajoilta. Nuotit kattavat koko kuoron ohjelmiston.

Kuorovaatetuksena oli aluksi kansallispuku, sitten teetettiin oma esiintymisasu; naisille punainen liivihame mustin nauhoin koristeltuna pidettäväksi mustan tai valkoisen puseron kanssa. Miesten musta kasakkatyylinen paita oli koristeltu punaisin nauhoin. Viime vuosien naisten muutettu asu näkyy kuorokuvassa ylhäällä.

Lahjoituksen otti vastaan Kurkijoki-museon ja Kurkijoki-Säätiön puolesta Helena Sulavuori.

Sulavuori kiitti Karjala-kuoroa kaikesta siitä mittavasta ja arvokkaasta työstä, jota kuoro on tehnyt ja lauluista ”kirkosta Karjalaan”, joita he ovat esittäneet Pitäjäjuhlissa ja muissa Karjalatilaisuuksissa.

Tellervo Niemensuo ja Arvi Silvennoinen luovuttivat Kurkijoki-museolle nuottikansion ja esiintymisasut. Lahjoituksen otti vastaan Helena Sulavuori.

Armi Haatanen johtaa kuoroa viimeistä kertaa.

Tässä lehdessä

Millaista oli palata kotiin?

Kurkijoki oli vapautettu edellisenä syksynä ja keväällä 1942 alkoi suuri paluumuutto takaisin. Oli kiire saada kevättyöt käyntiin.

Tässä ja seuraavassa lehdessä kirjoituksia paluusta kotiseudulle.

Lue lisää sivuilta..... 4-5

Kukaan ei ole liian vanha matkustamaan ensimmäistä kertaa vanhoille kotiseuduille. Sen todisti 90-vuotisjuhlamatkallaan ollut

Hanna Lankinen,

joka halusi nähdä Valamon ja oli ilahtunut Ruskealan ja Kurkijoen näkemisestä.

Hannasta lisää s..... 7

Karjalaisten suurin juhla

Karjalaiset kesäjuhlat

on vietetty Lahdessa auringossa ja sateessa, mutta hyvässä karjalaisessa hengessä.

Kuvapaloja juhlista s..... 6-7

**TAPAAMISIIN
OKRA-MESSUILLA**
tarkemmin takasivulla

Toimitus on avoinna tiistaisin ja torstaisin klo 9-14, paitsi viikolla 27 (2.-6.7.) suljettuna OKRA-messujen vuoksi.
Toimitus tavoitettavissa silloin messuilla.

Seuraavat lehdet ilmestyvät 13.7., 27.7. ja 10.8.

Kesäistä puheenaihetta

Suomalaisten ei tarvitse näinä alkukesän hetkinä puheenaiheita etsiä. Aina on hyvä aloittaa säästä. Sataa tai paistaa, on kylmä tai kuuma, niin aina aihetta löytyy. Tänä kesänä puhe paisteesta ja helteestä on vielä käymättä, mutta jokainen lomaansa odottava toivoo senkin keskustelun vielä tulevan.

Toinen Suomeen luontoon liittyvä kestopuheenaihe kesäisin ovat hyttyset. Nyt on linnuilla reilusti ruokaa ja poikaset kasvavat hyönteisten voimalla. Monen kotipihalla hyttysotaa käydään kalliiden laitteiden avulla. Mitähän pihalinnut pitävät moisista?

Luonto kukoistaa ja puhuu meille monenlaisia asioita. Lukekaa vaikka Eino Vepsän kirjoitus Rastaan kanssa rupattelua. Samaa rupattelua voi harrastaa itse kukin, vastaukset voivat olla mielenkiintoisia puhekumppanista riippuen.

Itse keskustelin keväällä sammakon kanssa, kun

ensin oli kirkaissut kahmaistuani sen piha-allasta tyhjentäessäni kauhaan.

Siinä se möllötti altaan pohjan lehtisakan joukossa punaisessa muovikauhassa vain silmät pinnalla vilkuen. Keskustelimme henkevästi, mihin sen veisin. Vastaukset eivät olleet ollenkaan niin monipuolisia kuin Einon rastaalla. Oli vain yksi- tai kaksitavuisia kurinoita. Niiden käsitin tarkoittavan, että metsäoja olisi altaan jälkeen seuraavaksi parhain vaihtoehto. Taisi olla hyväkin paikka, kun sieltä jonkun ajan kulltua löytyi sammakonkuttua.

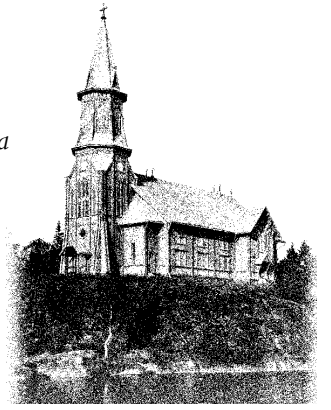
Luonto puhuttaa meitä!

Onko kirjoitettu yhtään kotiseutujuttua Karjalasta, jossa luonto ei tulisi esille. Onko karjalaisten sisään kirjoitettu sielunmaisema Karjalan maisema mäkineen, järvineen ja kulleroineen ja tietysti kaiken taustalla kukkuu käki.

Helena Sulvuori

Hartaus sunnuntaille
1.7.2012
5. sunnuntai helluntaista

Lääkettä raadollisuuteen!

”Pyrkikäämme siis rakentamaan rauhaa ja vahvistamaan toisiamme!” Näin Paavali kirjoitti roomalaisille, joiden seurakuntaa vaivasivat erimielisyydet. Paavali vaati seurakuntalaisia pidättäytymään toistensa tuomitsemisesta ja kehotti heitä elämään sovussa.

Paavalin kehoitus on ajankohtainen myös tänään. Millainen maailma olisi, jos me puhaltaisimme yhteen hiileen? Monelta tuholta välttäisi ja sodat jäisivät syttymättä. Seurakunnissa ei riideltäisi, ja kirkko huokuisi yhteisymmärrystä. Maailma olisi huomattavasti parempi paikka elää. Se olisi kuin yhtä köyttä -yhdistys, jossa kaikki etsisivät yhteistä etua!

Ihmisten pyrkimykset, tavoitteet ja unelmat ovat erilaisia. Usein ne ovat vastakkaisia. Näistä syntyy erimielisyyttä, jännitteitä ja konflikteja, jotka saattavat johtaa jopa hirmutekoihin. Tyytymättömyys, eripura ja kateus ovat jonkinasteisia kroonisia sairauksia. Ne aiheutuvat ihmisen raadollisuudesta, joka näyttää pääsevän valloilleen. Taudin ennaltaehkäisy tai sairauden hillintä eivät onnistu, vaikka mitä tehtäisiin. Tämä tauti on maailmanlaajuinen.

Jumala on määrännyt meille lääkkeen raadollisuuden vaivaan. Se on armo. Armo on ilmaislääke, sillä Jeesus Kristus on jo maksanut ja lunastanut sen. Lääkkeen lisäksi hoitoon kuuluu myös elintapojen muutos. Reseptiin on nimittäin kirjoitettu: Armahtakaa!

Meidän on armahdettava itseämme ja toinen toistamme.

Kun lääke alkaa tehota, se vaikuttaa suorittajaan lepoa ja kiittolisuutta. Riitelijässä se aiheuttaa vastaantuloa ja anteeksiantoa. Kateudesta kärsivä saa luottamusta omaan itseensä. Ennen kaikkea tämä lääke avaa meidät näkemään maailman paikkana, jossa oma etu on toisarvoista.

Matti Peiponen

Pastori Matti Peiponen on tohtorikoulutettava Helsingin yliopiston teologisessa tiedekunnassa.

Kuolleita

Maili Inkeri NENONEN

os. Siira

* 29.7.1942 Soskua, Kurkijoki
† 9.6.2012 Helsinki

Mailia muistanen
Viljo

Kauas jäi kotisi Karjala,
synnyinseutusi multa.
Kukaan ei riistää voimutkaan
uskoas, unelmias sulta.
Ja täältäkin nouseva olet sä kerran,
ääni kun kutsuvi taivahan Herran

Siunattu läheisten läsnä ollessa. Kiitokset Terho-kodille.

Äiti, mummo, isomummo

Sylvi Maria KOJO

o.s. Ovaska

* 20.11.1919 Lumivaara
† 18.6.2012 Vantaa

Ehti iltaan elon päivät
tuli rauha sydämeen.
Taivaan isä otti vastaan
matkalaisen väsyneen.

Rakkaudella
Irma
Irja ja Minna
Hanna, Ilkka, Kia ja Katja
Asko ja Kersti
Klaus, Nina, Oliver ja Theo
Joanna, Jukka, Nikie ja Milton
muut sukulaiset ja ystävät

Siunaus toimitetaan läheisten läsnä ollessa.

*Muista surussa
Kurkijoki-adressilla*

hinta 8 €, saatavissa toimituksesta

Kustantaja ja julkaisija: KURKIJOKI-SÄÄTIÖ
www.kurkijoki.fi

Toimitusneuvosto: Raija Laaksonen, Marjaliisa Laine,
Lauri Pölkki, Antti Sahla ja Marja Leena Virtanen
Päätoimittaja: Helena Sulavuori
ja toimittajina kaikki Kurkijokelaisen ystävät

Toimitus: Koulukuja 7, 32200 Loimaa, puh. 050-521 3336
toimitus@kurkijoki.fi, kurkijokelainen1@gmail.com
Avoinna: Tiistaisin ja torstaisin klo 9–14

Lakon tai muun ylivoimaisen esteen takia ilmestymättä jääneistä numeroista ei suoriteta korvausta. Toimitus pidättää oikeuden muokata ja lyhentää lähetettyjä aineistoja. Lehden vastuu ilmoituksen poisjäämisestä tai julkaisemisesta sattuneesta virheestä rajoittuu enimmillään ilmoituksesta maksetun hinnan palauttamiseen.

ILMOITUSHINNAT:

4-väri 80 senttiä/mm + alv 23 %
Mustavalk. 60 senttiä/mm + alv 23 %

Säännöllisistä ja jatkuvista ilmoituksista huomattava alennus. Väri-ilmoitukset sopimuksen mukaan. Puhelimitse annettuihin ilmoituksiin sattuneista virheistä lehti ei vastaa. Ilmoitusaineistojen jättöaika: keskiviikko klo 12 mennessä.

Lehti ilmestyy pääasiassa joka toinen perjantai. Painosmäärä 2000 kpl.

TILAUSHINNAT:

vuosi..... 44 euroa
6 kk..... 25 euroa
Pohjoismaat 49 euroa
Muualle 57 euroa
Tilinumero:
FI 12523900 40000897

Y-tunnus 0204020-9
Sivunvalmistus:
Etusivupaja, Loimaa
Paino: Satakunnan
Painotuote Oy, Kokemäki
ISSN 0782-5668

Muistettavaa

Loimaan Seudun Karjalaseuran jäsenten väliset onkikipailut pidetään keskiviikkona 4.7. klo 18 Loimijoella ent. Helanderin rannassa. Palkintojen jako ja kahvit kilpailun jälkeen Revolla. Ilmoittautumiset p. 050-3628966

Kurkijoki-museo on avoinna keskiviikkona, lauantaina ja sunnuntaina klo 12–16.

Isänmaa

Köyhän lapsen isänmaa
paljon antaa,
muistuttaa
monista vaiheistaan,
runojen aiheistaan.
Mikä on vaikeinta,
sen tahtoo kirkastaa
ja polkumme kaunistaa.

Köyhän lapsen isänmaa
laajana eteen aukeaa.
Jokainen ken rakastaa,
ystävyyttä täällä saa,
voi muistojen kukkia poimia
ja laulujen vaiheita kylvää.
Tämä maa meissä elää.

Heimo Suontausta

160 Kurkijokelainen VUOTTA SITTEN... RUKIINKORSIKILPAILU ALKAA

Toimitukseemme tuotiin eilen rukiinkorsi mv. Onni Hämäläisen pellosta Metsämaalta jonka pituudeksi todettiin 225 sm. Rappiomaat alkavat vähitellen tulla kasvukuntoon.

Löytyykö pitempiä vielä?

Kurkijokelainen N:o 26 – 1952, lauantaina heinäkuun 5. päivänä.

Nimi-päivät

Kesäkuu
viikko 26

29 pe Pekka, Petri, Petra,
Petteri, Pietari,
Pekko
30 la Päiviö, Päivö

Heinäkuu

1 su Aaro, Aaron
viikko 27

2 ma Maria, Maija, Mari,
Meeri, Marika, Maiju,
Riia, Maaria, Maikki,
Kukka-Maaria

3 ti Arvo

4 ke Ulla, Ulpu

5 to Unto, Untamo

6 pe Eino Leinon päivä,
runon ja suven
päivä, Esa, Esaias

7 la Klaus, Launo

8 su Turo, Turkka

viikko 28

9 ma Jasmin, Ilta, Jade

10 ti Saima, Saimi

11 ke Elli, Noora, Nelli,
Eleonoora

12 to Hermanni, Herkko,
Herman

Myytävänä

Kurkijoen kansallispuvun
keskeneräiset osat
käypään hintaan
Lisätietoja: **045-1210881**

Murteella

Miten osaat Hiitolassa ja Kurkijoella puhutun murteen? Testaa taitosi! Vastaukset takasivulla.

1. Akkumalaattori
2. Ehkeis
3. Heittää tekemästä
4. Huolita
5. Hylky
6. Höykky
7. Iestakas
8. Iletä
9. Jousta
10. Juotua

29.6. Minä tunnustin sinulle syntini, en salannut pa-hoja tekojani. Minä sanoin: ”Tunnustan syntini Herralle.” Sinä annoit anteeksi pahat tekoni, otit pois syntieni taakan. Ps. 32:5

30.6. Armosta Jumala on teidät pelastanut antamalla teille uskon. Pelastus ei ole lähtöisin teistä, vaan se on Jumalan lahja. Ef. 2:8

1.7. Jeesus sanoi: ”Luuletteko, että he olivat suurempia syntisiä kuin kaikki muut galilealaiset, koska saivat tuollaisen lopun? Eivät suinkaan – samalla tavoin te kaikki olette tuhon omia, ellette käänny.” Luuk. 13:2-3
Virsi 589:3 Torju synti, tuhon voima, joka tappaa elämää, toiset nostaa korkealle, toiset syrjään eristää. Oikeuden, laupeuden synty meiltä pimitää.

2.7. Minä luotan sinun armoosi, saan iloita sinun avustasi. Ps. 13:6

3.7. Herra, kuinka kauan? Oletko unohtanut minut iäksi? Kuinka kauan peitit minulta kasvosi? Ps. 13:2

4.7. Älkäämme enää tuomitko toisiamme. Katsokaa sen sijaan, ettette saata veljeenne kompastumaan ja kaatumaan. Room. 14:13

5.7. Jokainen polvi on notkistuva Herran edessä ja jokainen kieli on ylistävä Jumalaa. Room. 14:11

6.7. Kuinka kauan huolet painavat mieltäni ja sydäntäni jäytää tuska? Kuinka kauan viholliseni ovat voitolla? Katso minun puoleeni ja vastaa minulle, Herra, Jumalani! Ps. 13:3-4

7.7. Pyrkikäämme siis rakentamaan rauhaa ja vahvistamaan toisiamme. Room. 14:19

8.7. Jeesus nousi vuorelle. Hän käski luokseen ne, jotka hän oli valinnut, ja he lähtivät hänen mukaansa. Mark. 3:13
Virsi 420:1 Nyt soikoon taivas kiitostaan, maa karkeloikoon iloissaan, kun ääni apostolien on meille tuonut autuuden.

9.7. Kuinka ihanat ovat vuorilla ilosanoman tuojan askelet! Hän ilmoittaa rauhan tulon, tuo suuren ilosanoman. Jes. 52:7

10.7. Nuo, jotka lähtevät, kertovat vieraiden kansojen keskuudessa minun kirkkaudestani. Jes. 66:19

11.7. Jokainen pyhä, Jumalan Hengestä syntynyt kirjoitus on hyödyllinen opetuksesi, nuhteeksi, ojennukseksi ja kasvatuksesi Jumalan tahdon mukaiseen elämään. 2 Tim. 3:16

12.7. Heidän äänensä on kaikunut kaikkialle, heidän sanansa maan ääriin asti. Room. 10:18

In memoriam

Aila ystävämme muistolle

Aila Annikki Lähteenmäki os. Tutti
Syntyi Hiitolassa 9.8.1932, kuoli Porissa 30.5.2012.

”Jo Karjalan kunnailla lehtii puu, jo Karjalan koivikot tuuhettu. Käki kukkuu siellä ja kevät on, vie sinne mun kaihoni pohjaton.”

Miten monta kertaa vuosikymmenien aikana olemmekaan tätä tuttua laulua saaneet laulaa yhdessä.

Tänään me Tattarin työt laulamme laulun murheellisin mielin täällä Nehvolassa, syntymäkotisi rappusilla Katajamäessä.

Naapurissa olleen kotimme pihasta poimitut tuoksuvat kielot laskimme sammaloituneelle lapsuudenkotisi porraspuulle, koska kotiseutumatkan takia emme voineet olla mukana eilisessä siunaustilaisuudessa.

Mielimme palaavat niin monet erilaiset muistot vuosikymmenten varrelta. Yhteiset lapsuuden leikit, evakkomatkat, koulutiet ja varsinkin se 1991 tehty ikimuistoinen kotiseutumatka. Se matkahan oli tunteita tulvillaan. Lauloimme, nauroimme, itkimme ja iloitsimme. Mahtuihan matkaan myös pettymystä ja surua.

Sinulla oli monia harrastuksia, olit taitava ja monipuolinen upeiden taidonnäytteiden mestari. Sinä Aila olit mukana monissa Karjalaisten tapahtumissa emäntänä, leipojana ja varsinkin taitavana lausujana.

Kuuluit vuosikymmeniä myös Länsi-Porin kirkko-kuoroon.

Tuntui kuin juuri olisimme olleet Häränmäessä viet-

Aila Lähteenmäki, v.2006 1. sija Karjalan-Liiton käsityökilpailussa sarjassa pajutyöt.

tämässä Sinun 75- vuotis- ja veljesi Terhon 70-vuotispäiviä.

Kiitavi aika, vierähtävät vuodet, Sinun aikasi Aila tuli täyteen juuri kun kevät puhkesi kauneuteensa. Vai-

kea sairaus sai yliotteen ja siirryit ”ikuiseen Karjalaan”

Lämpimin ajatuksin muistamme Sinua Aila.

Tattarin työt

Viimeinen tervehdys ystävälle Ailan kotirappusilla Nehvolassa (Raija Laaksonen, Airi Vihavainen, Terttu Ketola, Helena Lehtonen).

Onnittelemme

Kurkijoella syntynyt **Martti Repo** täytti 5.6. 75 vuotta Loimaalla.

Jo pikkupoikana hän joutui sodan jaloista lähtemään, kuten kaikki karjalaiset. Hän on hyvin sopeutunut länsisuomalaiseen elämään. Työn ohella tärkeää on ollut urheilu. Hiihto ja pesäpallo ovat kuuluneet harrastuksiin.

Karjalaisuuttaan hän ei ole unohtanut. Hän muistaa lauseen: Myö lähettii Karjalast', mut Karjala ei lähe meist'.

Ahkeruudellaan Martti ja Saini ovat tehneet Hattulanmäen talosta kauniin kodin ja pihapiirin.

Nykyiset harrastukset osoittavat, että Elisenvaaran Simolanmäeltä Loimaan

Hattulanmäkeen on muuttanut sama pikkupoika, joka katseli pommituksia Elisenvaarassa.

Kotiseutumatkailu, erikoisesti autolla liikkuvien ”kurkien” kanssa, kun siihen vielä lisätään kalastus, saadaan aikaan Kalakurjet.

Valmistuneita

Ympäristötieteiden New York City Universityn (Master of Arts Environmental Conservation Education) maisterin diplomin sai 16.5.2012 Radio City Music Hall:ssa

Miriam Heinonen

Hänen isänsä Ray (lue Urpo) on paljasjalkainen kurkijokelainen ja äiti Arja syntynyt Tampereella. Miriamilla on isosisko Mari ja pikkuveli Eric. He kaikki ovat syntyneet ja asuvat Yhdysvalloissa.

Kummitäti ja koko joukko muita onnittelee.

Outi Nenonen

Loimaalta valmistui diplomi-insinööriksi Tampereen teknillisestä yliopistosta.

Outin isä Martti on kurkijokelaistustainen ja äiti Tarja Loimaalta kotoisin.

Isovanhemmat Tyyne os. Torikka ja Veikko Nenonen ovat syntyneet Kurkijoella, Tyyne Riekkalassa ja Veikko Lapinlahdella.

Toivotamme onnea!

Sanni Mielonen on suorittanut Itä-Suomen yliopistossa kasvatustieteiden maisterin tutkinnon kotitalousopettajien koulutuksessa.

Kaisa Mielonen on suorittanut ylioppilastutkinnon Lahden lyseossa.

Sisarusten isän äiti Anna Mielonen os. Forsbacka on kotoisin Kurkijoen Mikrilän kylästä.

Heidän hauskoista kalastusmatkoistaan ja suurista kalansaaliistaan olemme saaneet lukea lehden palstoilta.

Järjestötyö Loimaan Karjalaseurassa, sekä talkoapu Loimaan Sotaveteraanien ja -invalidien hyväksi kuuluu toimintoihin.

Sukuun ja suvun menneisyyteen perehtyminen antaa hyvän lähtökohdan tutustumiseen entiseen kotipaikkaan Elisenvaarassa.

Hyvää jatkoa edelleen kaikille ”Kurjille”.

Toivon sinulle pikkuveli onnea, iloa ja hyvää menestystä elämääsi.

terveisin *Lyyli*

Martti kiittää muistamisesta!

Haapasen Hautaustoimisto

TÄYDELLINEN HAUTAUSPALVELU

Puh. 762 2700 ja 762 2857

Heimolinnankatu 16, 32200 Loimaa

Liikeajan jälkeen Reunanen puh. 762 2700
Matkap. 0500 531 814, 050 561 0547

Kurkijokelaisjuurisia serkuksia

Kurkijokelaisjuuriset serkukset on kuvattu maaliskuussa tekniikan tohtori Veikko Rouhisen 60-vuotispäivillä. Kodinhoitaja Leena Hautala ja pankkitoimihenkilö Eila Haavisto ovat Veikko Rouhisen sisaruksia. Heidän äitinsä Aino o.s. Torikka oli syntynyt vuonna 1921. Insinööri Tapani Torikan isä Jaakko Torikka oli syntynyt vuonna 1910. Dipl. insinööri Eero Rouhisen äiti Elsa o.s. Torikka oli syntynyt vuonna 1917. Dipl. insinööri Pekka Kiiskin äiti Helmi on syntynyt vuonna 1919 ja elää Ruovedellä. Serkusten isovanhemmat olivat Jaakko Torikka (1874-1930) ja Beata Tenhonen (1885-1932). Perhe muutti Kurkijoen Riekkalasta Kaukolaan vuonna 1923.

J A T K O S O T A

Elämä ja ihmiset palaavat Kurkijoelle

Vuonna 1942 jatkosota on asemotavaiheessa. Suursaaren valtaus maaliskuun lopussa oli ainoa suomalaisten aloittama merkittävä hyökkäystoimi asemotavaiheessa. Syväriellä ja Kiestingissä oli hajanaisia taisteluja.

Tuotanto ja ulkomaankauppa vähenivät jatkosodan aikana ja se vaikeutti elintarvikehuoltotilannetta sekä rintamajoukoille että kotirintamalla. Säännöstely aiheutti pitkiä jonoja ja salakauppa rehotti.

Kun keväturinko alkoi sulattaa teitä, alkoi karjalaisen kansan kotiinpaluu. Syksyllä 1941 liki 3000 kurkijokelaista oli palannut kotipaikoilleen, vuoden 1942 loppuun mennessä palanneita oli 6162 henkilöä, joista lapsia 1450.

Rakennuskannasta oli tuhoutunut n. 30 % ja pystyyn jääneitäkin olivat valloittajat kohdelleet kaltoin: purkaneet, siirtäneet, sotkeneet ja muuttaneet omia tarpeitaan

vastaaviksi. Tuhoutuneita tai vaurioituneita taloja laskettiin olevan 1154 eli yli 65 % pitäjän rakennuskannasta. Kesäkuun loppuun mennessä niitä oli saatu korjattua 650.

Oli kiire siivota ja kylvää. Pitäjä jaettiin 18 koulupiiriin mukaisiin viljelypiireihin, joissa jokaisessa oli oma tuotanto-organisaatio päällikköineen. Ongelmia aiheutti maatalouden työvoiman vähyys. Siviilityövoimaa oli vaikea saada. Apua saatiin sotavankileiristä, mutta vankityövoimaakin oli liian vähän. Kurkijoen Maamiesseurakin jatkoi kesken jäänyttä toimintaansa jo vuonna 1942.

Kunnan tehtävien järjestäminen vaati paljon, oli huolehdittava koulutoimen aloittamisesta, kunnan omaisuuden hoidosta, terveydenhoidosta, palkoista, avustuksista ja myös niistä, jotka eivät omin avuin tulleet toimeen.

Vuoden aikana aloitti toi-

mintansa Alhon, Elisenvaaran, Ihojärven, Räihävaaran, Kirkonkylän, Lapinlahden ja Sorjon koulut. Ensimmäiset koulut aloittivat toimintansa jo helmikuun puolivälissä.

Vuoden loppuun mennessä elämä alkoi asettua uomilleen. Sahoilla oli töitä, vasarat paukkuivat jälleenrakennustyömailla. Ruotsalainen kenttäsiirkeli aloitti toimintansa tammikuussa. Sahatavaran raaka-aineiksi purettiin venäläisten korsuja ja heidän rakentamiaan murreksia, kunhan niistä oli ensin poistettu miinat ja muut ansoitukset.

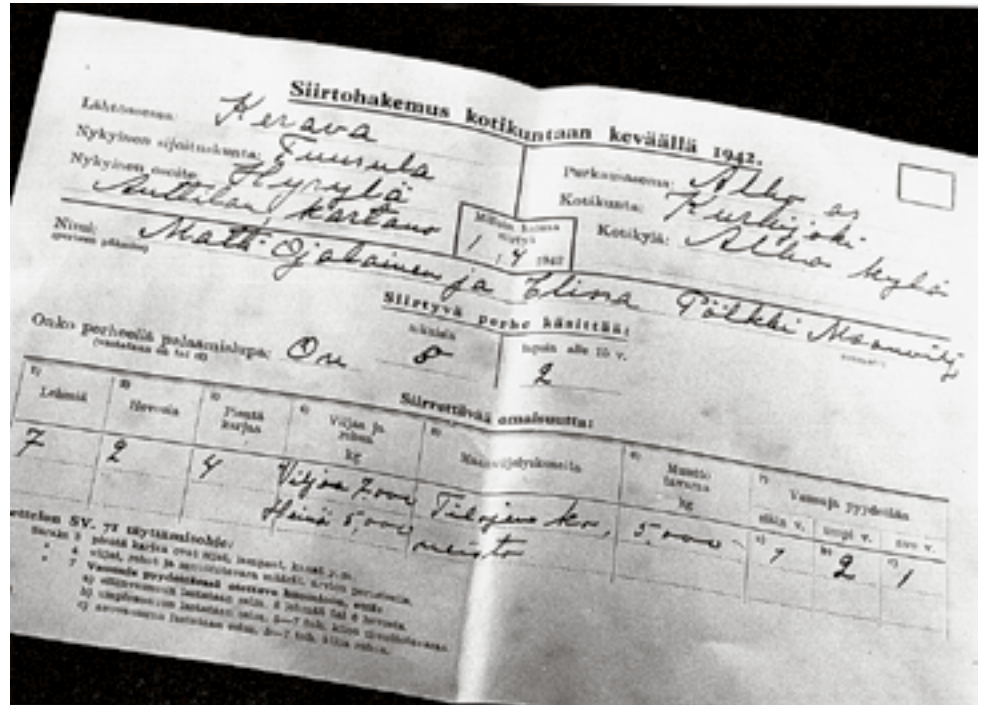
Elisenvaaraan perustettiin huhtikuussa Elisenvaaran Jälleenrakennusyhdistys, jonka tehtävänä oli järjestää kiireellisimmat jälleenrakennusasiat liki kokonaan tuhoutuneessa Elisenvaarassa.

Usko tulevaisuuteen alkoi nosta päätään, vaikka sota jatkui ja kunnan työkyysisin väestö oli rintamalla.

HS

1942 tammikuu-elokuu

- 28.3. Suomalaiset valtasivat Suursaaren.
- 8.4. Suomen hallitus torjuu Yhdysvaltojen välitysehdoituksen neuvottelujen aloittamisesta Neuvostoliiton kanssa.
- 24.4. Neuvostoliitto aloitti hyökkäyksen Kiestingissä.
- 14.5. Jumalanpalvelukset alkavat Kurkijoen kirkossa.
- 15.5. Suomalaiset ja saksalaiset joukot aloittavat Kiestingissä vastahyökkäyksen.
- 4.6. Presidentti Ryti ylensi Mannerheimin Suomen marsalkaksi.
- 4.6. Adolf Hitler vierailee marsalkka Mannerheimin 75-vuotissyntymäpäivillä Immolassa (Imatralla) Juhannuksena kiitosjuhla Lopotin Linnavuorella.
- 29.7. Heinrich Himmler loimailee Suomessa.
- 1.8. Yhdysvallat sulki konsulaattinsa Suomessa.
- 4.8. Hyökkäys kohti Stalingradia alkaa.

Menopaluu

Seuraava ei koske Elisenvaaran rautatieasemalla myytyjä pilettejä vaan menoa Elisenvaaraan 1942 ja lähtöä sieltä syksyllä 1944. Hevonen valjastettiin silloin viimeisen kerran viemään asemalle, kotipihaan kukkapenkit jäivät viimeisenä mieleen. Muistot tuolta ajalta ovat hajanaisia tunnelmatuokioita ilman johdonmukaista juonta, muutamaa muistelupätkää olen ryydittänyt henkilönimilläkin.

Sinne mentiin toiveikkaina, olihan se taas meidän maata. Edessä oli paljon tehtävää ja paljon myös tehtiin. Oli olemassa omat vaaransa ja pelkoakin, söihän sota myös kotirintamaa. Perheemme asui Elisenvaarassa Suohovin koulutilalla.

Kevään lämpö tuntui mukavalta, mutta ympäriltä kaikki puusta rakennettu tuntui palaneen. Raunioita oli paljon ja isosta navetastakin jäljellä vain lattia, lantakourut ja juomakupit, kaikki betonivalua.

Asetuimme aluksi säästyneeseen tiiliseen meijeriin. Tilan rakennuksia alettiin uusia ja myöhemmin pääsimme muuttamaan ”oikeaan” kotiin. Seinän taakse asettui asumaan Kojon perhe. Sauna oli aluksi kyhätty entisen saunan raunioon ja muistutti jonkinlaista kenttäsaunaa.

Kodin lähellä oli oppilasasunnon katettu raunio. Siellä oli paljon kerättyjä sanomalehtinappuja, jotka lienee tarkoitettu uudeksi paperimassaksi. Kyseisiä lehtiä päivämäärineen löytyi kotitaloni vintiltä käydessäni siellä pari vuotta sitten. Kaikki ei siis ollut mennyt tehtaalle.

Paluun vaaroja

Koulumäen kupeessa vanhan pajan heinikossa oli liikuntakyvytön autovanhus. Olen luullut sitä Antti Kohon autoksi. Antti Koho oli taitava seppä, keksijäkin. Osasi mitä vaan. Lopotin tien varressa oli hyppymäki, näin siellä Antin pojan Lassin hyppävän kilpailuissa. Hänestä tuli myöhemmin kenraali.

Sieltä autoromun läheltä löysimme pyöreän esineen,

taisisimme sitä vähän kepeillä sohiakin. Kerroimme siitä ja jotkut sitten menivät ja räjäyttivät sen. Niin että on sitä tuuria sunnuntailapsella. Siellä samalla suunnalla oli maassa varastoituna niin paljon kiväärin hylsyjä, että niissä pystyi kahlaamaan niin kuin ruotsinlaivalla pallomeressä.

Kodin lähellä sotavanki ”Pekka” pilkkoi puita. Kiltti mies, oli saanut jostain suklaata. Antoi meillekin. Ruotsista oli tullut Torsten Andersson sota-avuksi ajamaan traktoria. Hän toi puolestaan appelsiineja. Se oli sen ajan ihme, en unohda koskaan.

Kun menimme käymään Titossa, Paavilaisen Matilla oli desanttien varalta aina taskuase mukana tilallaan kulkiessa. Puhuttiin, että heinäsuovasta oli sillä suunnalla löytynyt ihan oikea lasikuvarjomies.

Elisenvaaran asemalle ei ollut pitkä matka. Sieltä pääsi junalla minne vain. Kävimme Sorjossa ja sitten useasti Akkaharjussa koulun opettajattaren vieraina ja tietenkin paljon myös äidin hakeuttin pikkuriikkisellä hakkurilla hienoksi ja käy-

Pisimmällä käytiin Savonlinnassa ja sitten Viipurissa, jossa silloin voi ajaa raitiovaunullakin.

Kodin vieressä oli raunio, jossa jäljellä vain massiivinen uuni korkean alustan päällä. Menimme purkamaan sitä ja se kaatui päällemä ja hajosi. Ei taju mennyt, vaikka satoja kiloja tuli niskaan. Kuulin kasan ulkopuolelta, että lähetetään Tiaisen Simo viemään sanaa siihen vieressä olevaan kotiin, koska hän oli nopein juoksija. Meidän pystykorvammekin kuuluu kaivaneen ja raapineen minua innokkaasti esille. Pääsin tikattavaksi Kurkijoelle ja ainoa tikkaus on peittynyt kulmakarvan alle. Taas oli tuuria.

Ruokahuolto tuotti ongelmia

Tilan sahurina toimi Tulonen. Puutavaraa tarvittiin, kun lähes kaikki piti rakentaa uudestaan. Tulonen oli isällinen ja ahkera mies, mutta osasi myös ottaa ruokalevon tehokkaasti, selälään ruohikossa maaten ja hattu silmillä.

Sota-aikana ei tupakkaa ollut mielettömästi. Kessua kasvatettiin itse ja satoa kuivatettiin ripustamalla tupakkakasveja kalustovajan seiniin viritettyihin rautalankoihin. Kuivattu kessu hakattiin pikkuriikkisellä hakkurilla hienoksi ja käy-

tettiin piipussa tai sätkäksi kääristyessä paperossissa. Kahvi taas oli sitä sota-ajan korviketta sikureineen. Että sellaisia nautintoja silloin.

Kaikki tarvittava oli säännösteltyä ja vähän kiven alla, viljakin. Siksi jyvää ei saanut liietä rotille, jotka niitä yrittivät hankkia. Niitä vastaan oli ovelia suunnitelmia ja niitä käytiin viljankuivurilla ”natskaamassa” kunnan puukapuloilla.

Ruokahuollon avuksi oli tehty kasvimaata ja kerran istuimme sellaisen laidalla kun Lopotin-Käkisalmen suunnalta kuului kuin jatkuvaa jylyä ja myöhemmin taivaanrannasta nousi musta savupatsas. Lienee naapuri ollut pommitushommissa.

Taivaalla liikkui toisinaan pommikonemuodostelmia. Ne lensivät erittäin korkealla ja näyttivät vain aurin-gossa kiiltäviltä pisteiltä. Ääni kuului maahan asti ja se oli tasaisena nousevaa ja laskevaa junnaavaa ujelusta. Kun rautatieasemaa pommitettiin, koko kellari, jossa olimme, tuntui huojuvan. Melu oli hirvittävä. Aikanaan Suohoville saatiin kaksi it-tykkiä ja niiden asemat kaivettiin ihan kodin nurkalle.

Siinä lähellä oli Sitarsuo, pelloksi tehtyä suota. Siellä oli heinää seipäillä ja niitä ammuttiin ilmasta kun vihollinen luuli niitä miesten piilopaikoiksi. Sitarsuolle

viettävässä rinteessä kasvoi keltaisenaan muhkeita kulle-roita. Niitä ei nykyään juuri näe.

Aseet vaikenivat ja taas koitti lähtö

Kerran talvipimeällä Parikkalan tietä rekipelillä tullessa näkyi pitemmällä metsän yllä punertavaa loimotusta, liekö ollut palojen loimuja vai taittuiko pilvistä tykistön sanomaa jostain hyvin kaukaa. Sitä olen vieläkin usein miettinyt, miten jäikin niin mieleen.

Viimeisenä syksynä olimme pommituksia paossa Matokorven Matosyrjässä. Sitteen äiti siellä sanoi että nyt tuntuu niin hyvältä, on niin hyvä olo. Toisteli sitä. Myöhemmin tuli tieto, että aseet olivat väenneet. Telepatiaa vai mitä.

Isä ja sen Tiaisen Simon isä, Tiainen, olivat askarrelleet yhdessä kangaspuut. Kun sitten alettiin rakentaa pakkauslaatikoita viimeiseen lähtöön, piti katsoa myös, mitä niille kangaspuille tehdään, mihin laatikkoon ne pakataan. Isät arpoivat, ne menivät Tiaiselle.

Jos Elisenvaarasta ei olisi tarvinnut lähteä, olisin sinä syksynä aloittanut koulunkäyntini Suohovin koulussa ja tänä päivänä ehkä lähtisin eläkeläisten bussimatkalle Viipuriin.

Tapio Laurén

Paluu kotiin 1942

Kotiinpaluusta muistan, että pitkä juna-matka takaisin Elisenvaaraan alkoi Turusta kesän kynnyksellä 1942 ensimmäisen kouluvuoteni päätyttyä. Meitä oli matkassa neljä lasta ja äiti. Isähän oli komennettu Elisenvaaraan sotapoliisiksi heti valtauksen jälkeen elokuussa 1941. Matkaseuranamme kolmannen luokan puupenkivaunussa oli etupäässä sotilaita, osa nukkui katon rajassa tavaratelineverkoissa. Mukana oli myös saksalaissotilaita, joiden tarjoama suklaa on jäänyt mieleen.

Junan saapuessa Elisenvaaraan hämmästyin nähdessäni ikkunasta ison järven, mitä muistikuvani mukaan Elisenvaarassa ei pitänyt olla. Järvi osoittautui tulvivaksi Kotavaaranjoeksi. Tulva oli syntynyt lumien sulaessa, kun räjäytetyn Pusutunnelin alta virtaavan joen uoma oli tukkeutunut. Tulva peitti alleen laajat alueet rautatien länsipuolella ja ulottui Suohovin pelloille asti. Kotimme poliisivartiokonttorissa lähellä rautatieasemaa oli tuhoutunut talvisodassa, ja isä oli hankkinut meille asunnoksi pienen mökin Huutomäen tien varrelta läheltä Suohovin koulua. Mökki oli nyt keskellä järveä, ja isän ei auttanut muu kuin kuljettaa perheensä uuteen kotiinsa soutuveneellä.

”Mieleen ovat jääneet hiiltyneet rauniot metalliromuineen, jännittävät autiotalat, mutta myös kauniit kullerokentät.”

Kotavaaranjoen uoma Pusutunnelin alta saatiin pian raivattua auki, ja lapsikratras – minä 8-vuotiaana esikoisena – pääsi tutustumaan uuteen leikkiympäris-

töönsä. Mieleen ovat jääneet hiiltyneet rauniot metalliromuineen, jännittävät autiotalat, mutta myös kauniit kullerokentät. Joessa oli vetä ehkä metrin syvyydeltä, ja lämpiminä kesäpäivinä se tarjosi oivan mahdollisuuden virkistytymiseen ja uimaan opetteluun, vaikka käsipohjaa siinä enimmäkseen taidettiin mennä.

Huutomäen tie oli ollut eräs hyökkäyssuunta Elisenvaaraa valloittaessa, ja maastossa oli jäljellä kaikenlaisia pikkutavaraa, mm. kiväärin patruunoita, joiden paukuttelulla leikittiin: luoti pois, tyhjat hylsyet peräkkäin, ruutia nallien taakse ja tulitikulla tulta viimeisen hylsyn takaiseen ruutiin. Luodeista tehtiin tussareita: se lyötiin kärjestään kiinni käteen mukavasti sopivaan pyöreään puunpalaseen. Luodin lyijyyn koverrettiin reikä, joka täytettiin tulitikusta irrotetulla rikillä. Reikään työnnettiin huopakatonaula. Kun tussarilla sitten täräytettiin kiveen, siitä lähti paukaus. Onneksi ei näissä leikeissä kenellekään käynyt kuinkaan. Läheltä varmasti piti, kun isä löysi hallustamme venäläisen käsikranaatin ja heitti sen jokeen. Lähelle maanpintaa pudonneet sähköjohdot olivat koitua pikkuveljeni kohtaloksi.

Suohovin koulun oli vihollinen polttanut peräntymisvaiheessa, ja alakoulun toisen luokan aloitin syksyllä radan itäpuolella Toivo Sikiön talossa, opettajana Mirjam Hirvonen. Pusutunneli ei vielä silloin ollut kulkukelpoinen, ja ratapihan ylitys pelotti vähän. Kerrottiin, että eräs naapuri oli vastikään jäänyt junan alle. Naapurustossa juoksenteli koira, jonka sanottiin menettäneen häntänsä kiskoilla. Synkkä kuusikko Sikiön mäelle noustessa lä-

päistiin mieluummin yhdessä kuin yksinään.

Kolmannen luokan pääsin aloittamaan syksyllä 1943 korjatussa Suohovin koulussa, opettajana Laina Näykki. Ratapihakin tuli tutuksi. Itse asiassa siellä oli jännittävää seikkailla ja mm. poimia varpaiden väliin tupakantumppeja sotilaille myytäväksi. Sotilaspoikien jäsenkirjaan minut on merkitty liittyneeksi järjestöön 14.11.1942; muistan olleeni leirilläkin Vätikässä. Toiminta jatkuu edelleen Sotilaspoikien perinneyhdistyksessä täällä Tampereella.

Tapio Nikkari

Kotavaaranjoen tulva 1942 keväällä Pusutunnelista päin kuvattuna. Joki on oikealla. Mökki johon muutimme oli keskellä olevan mansardikattoisen talon (talokartassa Väyrynen, Albin Kuitusen muistelmassa Kuismi) ja oikealla olevan valkoisen talon (Itkonen) välissä ja jäi etummaisena olevan pitkähkön talon (asemaravintolan tarjoilijoitten asuintalo) ja sen takana olevan korkeahkon keskeneräisen talon väliin. Itkosen talo on uudelleen vuorattuna vielä nytkin pystyssä, Väyrysen talo on parisen vuotta sitten palanut. Valok. Heikki Poutanen. Kurkijoki-museon kuva-arkisto, No. 1016.

Soutelemassa Suohovin pelloilla keväällä 1942. Kurkijoki-museon kuva-arkisto, No. 394.

Toisenlainen kotiinpaluu

Levonpellon Ant'setä (Veijalainen) tulossa evakosta Pöytyältä hevosella helmikuussa 1942 (Kurki-hotellin pihalla). Tytär Helmi oli kuollut Pöytyällä ja kiirehdyttiin hautaamaan Kurkijoelle. Aune Niskasén kokoelmat.

Kotiseudulla Kurkijoella

Loimaan Seudun Karjalaseuran kotiseutumatka Kurkijoelle alkoi torstaina 7.6. varhain aamulla. Matka taittui joutuisasti aina tulliin asti, jossa venäjän tulliin pääsyä odoteltiin pitkään. Kurkijoella oltiin kuitenkin perillä normaaliin aikaan, siihen vaikutti varmaankin teiden hyvä kunto.

Veikko Koho selosti rajan ylitettyämme Karjalaa, hänen tietämyksensä on valtaisa. Kuulimme tarinoita menneistä tapahtumista ja henkilöistä. Yli 300 kertaa näillä matkoilla käyneenä ja hyvän muistin omaavana Veikko voisi kutsua vaikkapa Kurkijoen ja Karjalan ”mitä, missä, milloin” -nimellä.

Perjantapäivä kului pääosin Elisenvaarassa. Osa lähti takseilla omille kotipaikoilleen ja Martoilla oli tapaaminen Elisenvaaran kulttuuritalolla. Onneksenne saimme Marinan (Marina Petrova, Kurkijoen kotiseutukeskuksen johtaja) tuliksi tapaamiseen.

Muut kävivät Elisenvaaran yhteiskoulun raunioilla, Simolanmäellä Revolla, jossa 87-vuotias babuska asuu poikansa kanssa. Pihapiirissä joimme piiraskahvit, shampanjat unohtuivat bussiin, joten niiden aika tuli myöhemmin. Revon sukua oli matkalla seitsemän, heistä neljä oli ensimmäistä kertaa juurillaan.

Bussilla siirryimme asemaudulle, tutustuimme paikallisiin ”marketteihin” ja pusutunnelissa näimme ja kuvasimme muutamia helliä kohtauksia.

Meitä kohtasi yllätys asemalla, kun paikallinen tarkastaja tuli kyselemään bussikuskilta lupapapereita. Viisumistamme puuttui maininta Elisenvaarasta, mikä aiheutti hetkeksi sydämentykytystä, mutta Veikon kielitaidolla ja tarkastajan puhelinsoitolla Mihailille sentään selvittiin.

Aamulla takseilla läheneiden kanssa sovitettiin tapaamisesta Elisenvaaras- sa. Odotellessa grillattiin makkarat.

Simolanmäellä Revon paikalla asuvat 87-vuotias babuska ja hänen poikansa. Vas. Kimmo Repo, Kirsi Laine, babuska, Martti Repo, Teppo Repo, Leena Laine ja Katja Repo.

Mikrilän ja Maaselän kautta palattiin majapaikkaan. Matkalla panimme

merkille, että valtaiset jättiputkiviljelmät valtaavat vauhdilla Kurkijokea. Kautista katseltavaa sen sijaan olivat valtaisesti kukkivat kullerot ja orvokit, Karjalan käki kukkui meille kaikille lisää monia, monia vuosia.

Lauantaiaamuna osa porukasta lähti takseilla Savojalle Veikon johtaessa porukkaa. Myös Soskuan, Titon, Haapavaaran, Särkijärven, Räihävaaran ja Marianvaaran kylissä oli juurillaan kävijöitä. Muut matkalaiset lähtivät bussilla kiertelemään Kurkijokea. Eero Häkli ja Martti Repo kertoivat matkalla heille tutuista entisten asukkaiden paikoista. Kävimme kaikilla hautausmailla, kovin ovat hunningolla ja vaikeakuluiset.

Ihojärven ja Tervun kaut-

ta ajoimme Hännisenlahdelle, jossa tutustuttiin ”Vätikän Helmeen”, Mihailin toiseen majoituspaikkaan. Sieltä suuntasimme Vätikään. Grillaustauon jälkeen kävelimme Vätikän hiekoille. Kaksi uskaliaista kävi kastautumassakin, ihan uimiseksi sitä ei voi sanoa. Vesi oli kylmää, sen totesin, ehkä vähän yli 10 asteista. Palattuamme saimme kutsun Heli ja Jouko Tirrin mökille. Heillä on tapana tarjota vieraille shampanjat aina kun sattuvat paikalla olemaan.

Illalla pääsimme tutustumaan Kurkijoen museoon. Marina ei itse ehtinyt paikalle, eikä meillä ollut tulkkia, jolloin olisimme saaneet tietoa enemmän kuin pelkästään katselemalla. Paljon ja mielenkiintoista

nähtävää siellä kuitenkin on.

Päivän päätteeksi kokoonnuimme ruokasaliin, jossa saimme kuulla monen matkalaisen tuntemuksia ja kokemuksia matkasta. Tuntui hyvältä kuulla, että ensikertalaisista jokaisella oli vain positiivista kerrottavaa, eikä kuulemma tämä matka jäänyt heille viimeiseksi.

Kiitos teille matkalaiset, tutut ja matkalla tutuksi tulleet. Teidän kanssanne oli mukava viettää kaunis, lämmin ja aurinkoinen viikonloppu. Sää kun suosivat meitä tälläkin matkalla. Lähtöamuna Karjala tosin tiristi muutaman kyneleen kun lähdimme Kotisuomeen.

Saini Repo

Heli ja Jouko Tirri mökkeilevät Laatokan rannalla. Matkalaiset kävivät heitä tervehtimässä, vas. Unto Aulasuo, Jouko Tirri, Pentti Laine, Pertti Inkinen, Leena Laine ja Terttu Veijalainen.

Kenellekään ei jäänyt Lahdessa epäselväksi, että karjalainen väki on koolla. Jokaista liikennepyräköä koristivat Suomen ja Karjalan liput. Juhlissa oli aistittavissa myös aito karjalainen henki, sanotaanhan Lahtea Suomen viipurilaisimmaksi kaupungiksi, niin paljon sinne aikanaan siirtyi väkeä ja yrityksiä Suomen kansainvälisimmistä kaupungista Viipurista.

Karjalaiset kesäjuhlat

Juuret – näyttely johdatti muotoilijoiden näkemyksiin perinteen säilyttämisestä ja näkymistä nykyajassa. Karjalaisuus näkyi väreissä ja yleisessä värikkyydessä tekstiileissä, koruissa ja jalkineissa. Punaiset Wetterhoffin Vintagekengät saivat iloisuudellaan katsojat hyvälle tuulelle. Karjalaisseurojen Lahden piiri oli lisäksi koonnut mittavan perinnekäsityönäytelyn.

Sunnuntaiamu koitti pilvisenä ja marssin alkaessa taivaan vesihanat aukesivat, se ei tuntunut kuitenkaan marssijoita haittaavan vaan edellisten vuosien tapaan laulu raikui. Myös katsojia oli kerääntynyt katujen varsille runsaasti.

Lukijamatkalla mukana 90-vuotias Hanna Lankinen

Ihanaa, ajamme Ruskealan kautta!, kuuluu huudahdus viereiseltä penkiltä ja jatkuu – olen syntynyt siellä ja minut on vihitty Ruskealan kirkossa.

Näin kertoo 90-vuotis-juhlamatkallaan oleva Hanna Lankinen o.s. Suoninen. Hän vierailee nyt ensimmäistä kertaa rajan takana.

Hanna Lankinen vihittiin tammikuussa 1944 Kurkijoen Marianvaarasta kotoisin olevan livari Lankisen kanssa.

– Tapasimme kotiseudulani Ruskealassa. Mieheni oli kulkumies, metsätoissa ympäri Suomea. Hän ei ihmeemmin pitänyt yhteyttä sukuunsa, eikä pitänyt mitään paikkaa erityisempänä kotiseutuna. Siksi en ole koskaan ennen käynyt Kurkijoella, Hanna kertoo.

Pian vihkimisen jälkeen evakkomatka johti lehtiä ajaen Isoonkyröön, jossa nyt mukana oleva tytär Sinikka

syntyi. Pohjois-Karjalan Liiperistä löytyi rintamamies-tila ja perhe muutti sinne. Siellä vierähti 10 vuotta, kunnes töitten loppuminen johdatti perheen Turkuun, jossa Hanna teki pitkän päivätyön vaatetusosalalla ja mies kaupungin palveluksessa.

– Olin 30 v. vaatetusosalalla ja kun pääsin 60-vuotiaana eläkkeelle, muutin tyttäreni luokse, 24 kertaa elämässään muuttanut Hanna kertoo.

Hanna iloitsee lastenlapsistaan ja kertoo miten lukioikäinen tyttärentoika toi hyppyntunteinaan poikaporukan kotiin aikaa viettämään. Pojat tulivat mielellään, koska ”teillä on aina hyviä karjalaisia ruokia”. Ne keittiötoista nauttiva ja vielä nykyisinkin pääosin vastaava Hanna oli loihittanut nuorten miesten suiden mukaiseksi. Keittiötyöt Hanna oppi mentyään 13-vuotiaana

kauppiasperheeseen palvelukseen.

– Tiedätkö, mikä on mummojen nopein liike?, Hanna kysyy minulta pilke silmäkulmassa ja vastaa nauraen rahapussiaan kaivellen – Se on kun mummo kaivaa lastenlasten kuvat esille.

Hanna tosin näyttää jo neljännen polven kuvia. Neljä lapsenlapsenlasta tuottaa iloa tämän teräsmummon elämään, joka harrastuksiaan listatessaan hengästyttää kuulijaa – käyn eläkeliiton matkoilla ja kerhoissa, joka tiistai on kävelykerho, sitten vesijumpapa..., jossain välissä hän mainitsee avantouinninkin.

– Uimakaveripariskunta vei minut lahjamatkalle kylpylään, siihen sisältyi hieronta, ja tietysti Hanna pistäytyi kylmäaltaassakin.

Varsinaisena syntymäpäivänä kesäkuun alussa Hannaa kävi onnittelemassa yli 80 vierasta.

– Tungosta riitti, koska päivä oli sadepäivä. Lahjoja minä en enää tarvitse. Tarvitsen vain leipää, lämmintä ja elämyksiä!

Matkan aikana Hanna tuottaa elämyksiä myös muille viihdyttämällä bussimatkalaisia laululla. Uskomattoman muistin omaavana hän lauloi vanhan laulun Ruskealan koulusta. Sen oli tehnyt Väinö Virtanen, joka toimi aikoinaan siellä opettajana.

– Laulu kantaa ihmistä, lauluilla voi sulattaa vaikeuksia, hän toteaa viisaasti.

Uusi Karjalan reissukaan ei ole hänelle vieras ajatus. – En ole katunut yhtään, että lähdin, olen niin iloinen. Päämäärä minulle oli Valamo, koska olin ollut niin lähellä, mutten koskaan käynyt ja sitten näin vielä Ruskealan ja Kurkijoen.

Helena Sulavuori

Hanna Lankisen matkan pääkohteessa Valamossa valmistumassa luostari-kierrokselle. Luostari-kierroksella naisilla tulee olla huivi päässä ja polvet peittävä hame.

Ruskealasta Turkuun monen muuton kautta päätynyt Hanna Lankinen harrastaa paljon ja etsii elämästä ilon aiheita. Kahvihetkellä Käksälmen linnassa. (Alakuva)

Lukijamatkalaiset yöpyivät Valamossa, Sortavalassa ja Pyhäjärvellä, välissä vietettiin päivää Kurkijoella. Ryhmäkuvaa on otettu Jaakkiman kirkon raunioilla. Hanna Lankinen eturivissä 3. oikealta.

Suomen viipurilaisimmassa kaupungissa

Ennen päiväjuhlaa Karjalainen tori oli tungokseen asti täynnä juhlakansaa. Karjalaiselta torilta löytyi ostettavaa fereiseistä himmeleihin. Sukututkijat opastivat kiinnostuneita ja pitäjien tietopankista löytyi tietoa luovutetun alueen pitäjistä ja nykyään toimivista seuroista ja säätiöistä.

– ... kyllä me pärjäämme näissä sittenkin aika hyvissä oloissa, kun olemme pärjänneet paljon vaikeammassakin, oli kenraali Gustav Hägglundin viesti tulevaisuuteen juhlapuheessa sunnuntaina Isku-Areenalla. Taustalla juhlakuoro, jota johti Marja Jäppinen.

Kurkijoki-säätiö järjestää Muistikuva -videokilpailun nuorille

Lähde mukaan tallentamaan elävää kurkijokelaista perinnettä! Kurkijoki-säätiö ja Perinne eläväksi –hanke kutsuvat kaikki alle 20-vuotiaat nuoret, joilla on perheen tai ystävien kautta yhteys Kurkijoelle osallistumaan videokilpailuun. Tehtävänä on haastatella Kurkijoella syntynyttä ihmistä ja videoida haastattelu.

Parhaat videot palkitaan

Kilpailuaikaa on 16.7.2012 asti, jolloin DVD-levyjen, joille videot on tallennettu, tulee olla Kurkijokelaisen toimituksessa. Kilpailun voittajat julistetaan elokuun pitäjäjuhliilla. Kunkin sarjan voittaja saa 100 euroa ja parhaat videot kootaan DVD:lle. Tyyli on vapaa ja ohessa on vinkkejä haastattelun suunnitteluun.

Kilpailuohjeet

Kilpailutehtävä: Haastattele Kurkijoella syntynyttä sukulaista tai tuttua elämästä Kurkijoella. Kuvaa haastattelu videolle.

Kolme sarjaa: I Alle 12-vuotiaat: Lapsuustarina. Kesto 5–15 min
II 13–15 –vuotiaat: Koulutunteja ja lomapäiviä. Kesto 15–30 min.
III 16–20 –vuotiaat: Elämää evakossa. Kesto 30–45 min

Videon tiedostomuotoa ei ole rajoitettu, mutta sen pitää olla toimiva videotiedosto (eikä esim. editointiohjelman työtiedosto). Käytä parasta mahdollista kuvalaatuja, jota käytettävissäsi olevilla välineillä pystyy tekemään. Jos mahdollista, kannattaa käyttää kameran ulkopuolista mikrofonia, se ei kuitenkaan ole pakollista. Haastattelua saa leikata ja editoida, mutta lopputulos täytyy hyväksyttää haastateltavalla.

DVD:t tai USB – muistitikut toimitetaan Kurkijokelaisen toimitukseen (Koulukuja 7, 32200 Loimaa) 17.7.2012 klo 16 mennessä. Laita työsi yhteyteen nimesi, osoitetietosi ja puhelin- ja sähköpostiosoitteesi sekä ikäsi. Myöhässä toimitettuja kilpailutöitä ei huomioida. Kurkijoki-Säätiö saa oikeuden käyttää kilpailuun lähetettyjä töitä.

Lisätietoja kilpailusta saa Perinne eläväksi – hankkeen projektipäällikkö Niina Lehmusjärveltä, puh. 050 4036050 tai kurkijokimuse@kurkijoki.fi.

Viisi vinkkiä haastatteluun

1. Kerro haastateltavasi kanssa tarina.

Kiinnostavampia kuin lyhyet vastaukset pitkiin kysymyksiin ovat haastateltavan tarinat. Hyvässä haastattelussa pääosassa onkin haastateltava ja hänen tarinansa, ei haastattelija. Kysymyksillä viedään tarinaa eteenpäin, ei keskeytetä sitä. Pitkä tarina voi sisältää pienempiä tarinoita. Parhaat tarinat löytyvät, kun haastattelun tekoon varataan riittävästi aikaa.

2. Missä haastatellaan on yhtä tärkeää kuin ketä haastatellaan.

Haastattelu on hyvä valmistella etukäteen ja silloin haastattelupaikan valinta on tärkeää. Mieti haastateltavan kanssa paikka, jossa on rauhallista kuvata ja haastateltavan on helppo puhua. Paikka voi olla haastateltavan kotona, ulkona tai sisällä, paikka voi liittyä haastateltavan tarinaan tai kertoa jotain haastateltavasta. Haastattelussa voi olla mukana myös jokin tarinaan tai aiheeseen liittyvä esine tai valokuva. Muista, että joillakin julkisilla paikoilla, kuten kauppakeskuksissa ja kahviloissa, kuvaamiseen tarvitaan lupa.

3. Mieti kysymyksiä ja aiheita etukäteen.

Ennen haastattelua on hyvä miettiä, mitä haluat haastateltavalta kysyä ja mistä aiheista hän saattaisi tietää ja haluta puhua. Aiheita voivat olla esimerkiksi lapsuus, koulu, sota, harrastukset ja työ. Kysymyksillä taas johdatellaan aiheeseen. Kysymykset eivät saa olla liian laajoja. "Kerro lapsuudestasi" on liian laaja kysymys, sen sijaan voi kysyä esimerkiksi millaisia leikkejä haastateltava leikki, millaisia kotitöitä teki tai millainen hänen kotinsa oli. Haastattelua voi harjoitella ennen kuvaamista.

4. Haastateltava ei ole vain puhuva pää.

Haastattelu, jossa kuvataan koko ajan vain haastateltavan kasvoja, on tylsä. Mieti, miten saisit kuvattua haastateltavaasi niin, että mukaan tulisivat myös ilmeet ja eleet, käsien ja vartalon liikkeet. Haastateltavan ei myöskään tarvitse istua koko kuvauksen ja haastattelun aikaa paikallaan. Kannattaa harjoitella sekä lähikuvan että liikkuvan kohteen kuvaamista.

5. Itse koettu on tärkeämpää kuin toiselta kuultu.

Keskity haastattelussa siihen, mitä haastateltava on itse kokenut. Haastateltava osaa kertoa siitä kaikkein parhaiten. Kannattaa siis kysyä esimerkiksi: "Mitä perinteitä teillä oli kotona?" tai "Miten sinä lähdit evakoon?" kuin kysyä yleisesti perinteistä tai evakossa olosta. Haastattelun alussa tai lopussa on hyvä esitellä haastateltava tai antaa haastateltavan esitellä itsensä. Haastattelijan esittelykään ei ole pahasta. Muista kertoa haastateltavalle miksi ja mihin haastattelua tehdään. Haastateltavalta täytyy pyytää lupa paitsi haastatteluun myös haastattelun kilpailuun lähettämiseen ja julkaisuun. Julkaisulupa on hyvä pyytää kirjallisena myös tutulta ihmiseltä.

Kurkijokisia juttuja Kotirannassa, Sortavalassa ja Valamossa

Teimme puolisoni, Yrjöveljeni, hänen vaimonsa ja tyttärensä kanssa otsikon retken vuonna 1998. Lähdimme pienoissubilla Joensuuun ja jatkoimme rajan yli kohti Ruskealan Matkaselkää ja entistä kotirantaa Ruokojärven niemessä. Linnuntietä nykyisen Kiteen kunnan itäisimmästä kohdasta on vaivaiset 15 kilometriä Ruokojärven kotirantaan. Siis niin vähällä oli, ettei entinen kotiranta olisi säilynyt nykyisenäkin kotirantana!

Tie rajan takana kohti Matkaselkää oli pääosin hyvää asfalttietä, eivätkä paikallistietkään olleet aivan huonoja. Sen sijaan viimeinen puolikilometriä Matkaselän Yläsemalta olisi ollut mahdollista ajaa vain isolla nelivetomaasturilla, jos silläkään! Ajourat oli syvät ja keskietä olisi tarttunut pohjaan isossakin autossa. Lähdimme siis kä-

vellen kotirantaan. Kuskim-vä jäi vartioimaan autoa! Ihan aiheellisesti, koska vartioimaton auto varastetaan tuotapikaa!

Osasimme odottaa, ettei kotirannassa enää mitään jäljellä olisi, silti näky oli riipaiseva. Päärakennus oli purettu ja kivijalan keskeltä nousi melko kookkaita puita. Kivirappusilla saattoi istua ja se toi kaihon palan kurkkuun. Talomme oli syrjäinen ja sellaiset purettiin ja siirrettiin kyliin, paremmin kontrolloitaviksi. Navetta ja liiteri olivat myös poissa, sen sijaan pihalle oli rakennettu pieni maakellari, joka näytti orvolta!

Oli kaunis ja lämmin kesäpäivä. Hyvin säilynyt kotoinen hiekkaranta houkutti meitä kaikkia uimaan, kuin lapsena ennen! Uinti oli sekä riemukas jälleenkokeminen että haikalan nostalginen. Ruokojärven vesi oli säilynyt puhtaana

ja kirkkaana, myöskään rannan tyhjiä vodkapulloja ei ollut särjetty rantakiviin. Järvi kimmelsi meitä aurin-gonpaisteesta tervehtien. En tiedä rakentaisinko sinne, jos se paikka myytävänä olisi?

Jatkaessamme kohti Sortavalaa tulimme entiselle kansakoulullemme, jonka ensiluokan aloitin syksyllä -43. Se oli ainoa rakennus, jonka näimme kunnostettuna koko matkalla. Kouluuni oli juuri laitettu uusi kiiltävä peltikatto ja kivirakennus oli maalattu alkuperäiseen vaalean keltaiseen sävyynsä. Arvuuttelimme sen nykyistä käyttötarkoitusta, ei varmaan koulu ehkä tuleva majatalo.

Sortavala lienee ainoa kaupunki, joka on säilyttänyt sotaa edeltäneen rakennuskantansa ilman isompia tuhoja ja ilman tyylitöntä uudisrakentamista. Kävin siellä vanhempieni kanssa

Paavo (vas.) ja Yrjö Vepsä Matkaselän kansakoulun edessä, siellä Paavo Vepsä aloitti koulutiensä v. 1943.

kesällä -39 ja mieleeni jäi keskustan ”pitkä, valkoinen silta” ja siellä se oli yhä tallessa toki jo harmaantuneena!

Valamoon lähdimme nopealla kantosiipialuksella pitkin työntä ja aurinkoista Laatokkaa. Panin merkille veden saastuneisuuden Sortavalan lähivesillä, kauempana Laatokalla vesi oli jo puhdasta, kunnes taas lähes tyessämme Valamoa vesi oli

taas saastunutta. Jätevesiä ei ainakaan silloin mitenkään puhdistettu.

Valamoa kunnostettiin. Nähtiin sekä valmiita kullattuja kupoleita, sympaattisia skiittoja että rakennuksia, joiden kunnostus kauan sitten oli jäänyt kesken ja rakennustelineet olivat lahoamassa. Nyt tiedetään, että Vladimir Putin on jo pitkään paljon panostanut Valamon restaurointiin ja se alkaa olla

täydessä loistossaan!

Lopuksi urheilun huipusuoritus. Kerrotaan, että Laatokan Matti ui kesällä 1938 Sortavalasta Valamoon 43 kilometriä ilman taukoja ja avustusta. Se on makeassa vedessä uituna paljon kovempi suoritus kun Kanaalin ylitys! Hurraa Matille!

*Paavo S. Vepsä
juuret Kurkijoella*

Rastaan kanssa rupattelua

Eräänä päivänä viime viikolla istuskelin pihatuolessa ja nautin harvinaisesta ilmiöstä, auringon paisteesta ja kesäisestä lämmöstä.

Huomasin pian, että minua tarkkailtiin, sillä läheisestä puusta kuului kehoitus: kiire kiire, kiire kiire. Totesin siinä hoputtajalle, että ei minulla mihinkään tällaisena hetkenä kiirettä ole, mutta huutelu puusta vain jatkui: juokse, juokse, joutuin joutuin. Vastasin, että juokse ite, mutta vastaukseni olikin vain yllykettä. Siksi nousin tuolistani ja hieman kävelin nähdäkseni paremmin tuon kehottajan.

Tuli tauko, kun lähdin

kurkistelemaan ylailmihin. Mutta tauko ei kestänyt kuin hetken, sillä seuraava kehoitus kuului kirkkaana ja sointuvana: istu, istu, istu istu. Totesin, että nyt ovat hieman ristissä nuo kehotukset, mutta siitä välittämättä tuli jatkoa: istu, istu kivel, istu kivel! Miks et istu, miks et istu, istu kivel, istu kivel, istu istu! Totesin, että nyt tuli mukava kehoitus ja tein kuten käskettiin.

Ja sitten heti jatkossa tuli viesti: paa piippuu, paa piippuu, paa, paa, joutuin, joutuin! Siinä vaiheessa toruin kehottajaa ja sanoin, että en edes polta. Siihen tuli vastaus: miks'et, miks'et, miks,

miks? Vastasin polttamisen olevan vanhanaikaista ja hyvin epäterveellistä. Siihen tuli välittömästi kuittaus: rauhotu, rauhotu, rauhotu, seiso siin, seiso, seiso...

Tuo laulurastas ilahdutti minua kauniilla ja erittäin kuuluvalla laulullaan, jota kuuntelin haltioissani sen sanoman monipuolisuutta, jonka omassa mielessäni ”suomensin”. Olkaapa tarkkana ja kuunnelkaa luontoa. Saatte sieltä esille paljon hyviä asioita päivienne iloksi.

*Kesäterveisin
Eino Vepsä*

Tampereen Seudun Kurkijokelaiset kokoontuivat

aurinkoisena kevätpäivänä 29.5. pääkirjasto Metsossa. Kurkijoki-seuran johtokunta oli tullut pitämään kokousta Helsingistä Tampereelle ja liittyi vieraaksemme sen jälkeen.

Matkassa oli myös Kari Rahiala, joka kertoi mukaansatempaavasti keräilyharrastuksestaan ja kehotti yleisöäkin tallentamaan vanhoja käyttötavaroita ja valokuvia (joihin ehdottomasti taakse paikka, aika ja henkilöt).

Kari kaivoi laukustaan vanhoja esineitä, joiden käyttötarkoitusta arvuut-

tellen hän loihti yleisösä monta hauskaa hetkeä. Kaikkia esineitä ei ihan heti tunnistettu. Tällaisia olivat mm. sonnien nenärengas ja jyvien idätysalusta. Suurin osa tavaroista löysi kuitenkin käyttötarkoituksensa lähinnä vanhemman osanottajakunnan ansiosta, joka näin palautti mieleensä lapsuuden muistojaan.

Esineiden joukossa oli myös ”maidonvartija”, voimappimuutti, sakariinirasia, partakoneenterän teroitin, piparkakkutela, pakkaukset ikkunaliimapaperia, Puhdas-siivilävanua ja tau-

luluitua sekä monia muita.

Karin kysymykseen ”Mikä on se ainoa, jota Suomessa ei saa kerätä?” ei yleisöstä saatu vastausta. Oikea vastaus on linnunmunat.

Kuopuksemme Tero Vehviläinen herätti lopuksi keskustelun tavoista, joilla kurkijokelaisuutta ja Kurkijoen perinnettä voitaisiin ylläpitää ja kehittää. Tärkeimpänä pidettiin Kurkijokelainen-lehteä ja kotiseutumatkoja.

Kokouksessa oli 25 osanottajaa, kuusi heistä Helsingin vieraita.

Tapio Nikkari

Kari Rahiala kertoi elävästi keräilyharrastuksestaan, eturivissä 2. oik. istuu Tero Vehviläinen.

Karjalan tasavallan johtajaksi on valittu inkeriläistäustainen

Inkeriläistäustainen Aleksandr Hudilainen on valittu Karjalan tasavallan johtoon. 56-vuotias Hudilainen puhuu suomea ja on suoma-

lainen 15 sukupolven takaa. Koulutukseltaan hän on insinööri ja taloustieteen lisensiaatti.

Hudilainen on Yhtenäis-

nen Venäjä –puolueen jäsen ja hänet valittiin tehtävänsä presidentti Vladimir Putinin esityksestä.

Haasteltiin ja päätettiin

Maasto kartalle ja kartta maastoon

Juhannuskesä on koittanut. Luonto on kauneimmillaan. Ihmiset keskittyvät enemmän ulkotiloissa tapahtuviin asioihin; matkailivat, mökkeilevät, uivat ja hoitavat kasvimaitaan. Niinpä internet-rintamallakin on viime aikoina ollut suhteellisen hiljaista. Taustatoimia tapahtuu vähän kerrassaan ja pikku lisäyksiäkin nettisivustolle aika ajoin ilmestyy. Internet-toimikunta kokoontuu tarpeen vaatiessa välittömästi sähköpostitse ja asioista saavutetaan yleensä kohtalainen yksimielisyys sangen pian.

Internetin sijaan ajattelin kertoa uusimmasta kotiseutumatkailua helpottavasta löydöstäni. Paikkojen etsintä kun on osoittautunut toisinaan aika vaikeaksi. Kotona karttoja ja satelliittikuvia katsellessa kaikki näyttää helpolta ja loogiselta. Mutta paikan päälle olennaisesti odotettua huomontia reittejä kuljettuaan täytyy usein todeta peltojen pusikoituneen ja metsien metsittyneen niin umpeen, että suuntavaisto sekoaa oitis paikalla. Eikä edessä olevia kohteita näe juuri lainkaan. Jukolan Viestin suunnistajasankareita tarvittaisiin 1930-luvun kartto-

jen ja vanhojen kompassien kanssa.

Olen pitkään pohtinut, millä saisi näppärästi yhdistetyksi satelliittikuvat ja gps:n kivijalkamatkailua varten. Toki siihen on moniakin tapoja, jos sattuu olemaan keskimääräistä näppärämpi atk-asioissa. En ole edes uskaltanut yrittää kokeilla asiaa käytännön tasolla. Olen tutkaillut monet kerrat, miten Google Earthin saisi toimimaan ilman internet-yhteyttä, koska sen kartat ja koordinaatit toimisivat mahtavana lähteenä. Kokeilin joskus perinteisiä retki-gps:iä, mutta ongelmaksi osoittautui karttakuvan puute, vaikka niillä jollain tapaa perille pääseekin – elleivät koordinaatit satu olemaan pielessä.

Kun on kotona tutkiskellut runsaasti satelliittikuvia, on maastosta muodostunut aika kohtuullinen käsitys, joka ei ole siirrettävissä ulkomuistista käytännön tilanteeseen. Paikkatieto puuttuu. Penkoessani taas asiaa keväällä, keksin ohjelman nimeltä MotionX GPS, joka toimii sekä Applen iPhonessa että iPadissa. Se on ladattavissa muutaman euron hintaan laitteeseen.

Sen jälkeen siihen voi la-

data offline-käyttöä varten niin paljon satelliittikuvia tai karttoja ohjelmistotoimittajan palvelusta, kuin huvittaa – tai laitteessa on joutilasta muistikapasiteettia. Tällöin esim. satelliittikuvat toimivat karttapohjina, joihin saa myös tallennetuksi reittipisteitä. Ohjelma myös piirtää ja tallentaa kuljetun reitin muistiin. Ja kaikki tämä ilman kallista tai olematonta internet-yhteyttä!

Koeajolla keväisellä Kurkijoen matkalla ohjelma toimi erinomaisesti. Maanmittauslaitoksen palvelusta <http://www.karjalankartat.fi> voi käydä poimimassa oman kotipaikkansa koordinaatit, jotka voi taas syöttää ohjelmaan. Tosin näppituntumalla siirsin koepisteitäni kolme sekuntia itään. Karttojen referensseissä lienee pikku virhe, joka ei tosin kauas viskaa sekään. Joka tapauksessa sain viimein sangen käyttökelpoisen suunnistusvälineen, joka mahdollistaa myös oikean visuaalisen referenssin kulloisellekin sijainnille. Suosittelen lämpimästi toivottaen myös oikein rentouttavaa ja kaunista kesää itse kullekin!

*Antti Laukkanen
Internet-toimikunnan pj*

Missä ovat karjalaiset kielinerot ja murremestarit?

Kaikki elävät esitykset kannattaa nyt tallentaa videoille

Hannu Musakka kerää ääni- ja kuvatallenteita karjalaista murteista.

Mitä karjalaiset osaavat, mitä muistavat ja mitä kannattaa jättää tallennettuna osaamisena sukupolville toiselle, siitä on kyse, kun tänä vuonna käynnistetään Karjalainen kielinero & murremestari -tapahtumaa.

”Kyse ei ensisijaisesti ole tapahtumasta, vaan että saisimme talteen mahdollisimman paljon sekä karjalan kielen että eri karjalan murteitten taitajien muistissa olevia tarinoita, runoja, kaskuja, lauluja, pienoishäytelmiä tallennettuina niiden alkuperäisellä nuotilla ja puhutavalla”, kertoo asian takana oleva Vpl. pyhäjärveläistäustainen karjalaispoika Hannu Musakka. ”Jokaisessa pitäjässä luovutetulla alueella on oma kielen tai murteen tyylinä ja näitä on tarkoitus kerätä talteen mahdollisimman paljon”.

Kirjoitetut tekstit ovat oma lukunsa ja niitä onkin kirjoitettu talteen. Kuka tahansa osaa niitä lukea, muttei kenties tiedä siitä, millä nuotilla ne puheessa kulkevat. Sen johdosta ääninäytteitä toivotaan kerättävän jokaisessa karjalaisseurassa videoituina esityksinä ja tallennettuna DVD-levyille.

”Viimeiset hetket alkavat olla käsillä, koska luovutetun alueen alkuperäinen väestö on jo hyvin ikääntynyt. Tiedän myös sen, etteivät kaikki karjalaistaustaiset kuulu yhdistyksiin. Heidän joukossaan on varmasti myös taitavia kertojia”.

Hannu Musakka on tämän ison hankkeen alullepanija ja tästä kaikesta on tarkoitus sitten koota tapahtuma, jossa näitä osajia paljastaan. Samalla kertaa nämä ääni- ja kuvanäytteet ovat

nuorempien käytettävissä, jotta saadaan puhutulle karjalan kielelle ja pitäjämurteille jatkuvuutta. Luovutettu Karjala oli valtava alue, jossa puhuttiin sekä karjalan kieltä että pitäjämurteita. Sen johdosta tämä projekti on kaksijakoinen.

”Nämä ääni- ja kuvanäytteet ovat erinomaista materiaalia tutkijoille sekä esiintyville ryhmille tai yksittäisille esiintyjille. Samalla Karjalan liiton ja eri pitäjä- ja sukuseurojen sekä yhdistysten tilaisuuksiin saadaan siirrettyä sukupolvelta toiselle lisää puhuttua kieltä ja murteita elävöittämään kaikkia mahdollisia tilaisuuksia niin karjalaisväestön kuin koko kansan keskuudessa”.

”Asia on jo nyt herättänyt valtavaa kiinnostusta, missä ikinä olen suuni aukaissut tästä”, kertoo Hannu Musakka, ja jos erikseen mainitsen, niin Itä-Suomen ja Lappeenrannan yliopistoissa ovat hyvinkin kiinnostuneita, samoin kuin Karjalan Liitossa ja pitävät tätä asiaa erittäin tärkeänä sekä kiireellisenä ja Karjala -lehti haluaa myös olla täysillä mukana tässä mahtavassa

hankkeessa”.

Hannu Musakka on itse Juankosken Karjalaisissa ja sen varapuheenjohtajana.

”Kun ajatus kerran toimii, miks silt pitäis sulkea ovii. Karjalaisuus on nii mahtava juttu, ett se kaikk pittää saaha taltee ja se o iha sama pakistaako vai haastetaako, koha vaa tallennettaa. Siinääh sitte o muulle valtaväestöll ihmettelemise aihetta, mite nuo karjalaiset ossaavatkii kääntää surun iloks ja ilon suruks ja iha mite päi vaa. Mie ruppeen vaikk ite ’tämännpäivän eliaslönnotiks’ ja tulen tallentammaa, jos ei muute ole mahdollisuksii tehä sitä. Kyl mie uskon, ett joka paikass, miss karjalaisii assuu, siell o videokamerot, joill voi näit juttuloit tallentaa”, mainitsee Hannu Musakka lopuksi. ”Eiköhä kääritä hihat ja ruveta töihi, mitä täss ennää miettimää!”

Lisätietoja saa Hannu Musakalta, p. 050-3271245 ja sähköposti ht_musakka@msn.com ja postiosoite Koulutie 3, 73600 Kaavi. Tähän osoitteeseen voi lähettää valmiita tallenteita vaikka välittömästi. Kiitos!

Kurkijokelaista kielenhuoltoa

Lapsuudessani Kurkijoella opin, että oikeakielisyys on tärkeä asia. Kovin tärkeä minulle on luonnollisesti myös karjalan murre, koska kotiseudun murre muodostaa suuren osan ihmisen identiteetistä - ehkä vielä tavallista voimakkaammin meidän evakkoon joutuneiden kohdalla. Murteemme rinnalla on silti tarpeen tuntea ainakin kirjakielen käytön perussäännöt.

Jotkut Kurkijokelaisen lukijat muistanevat, että olen syntynyt Kurkijoella, ja että perheeseemme kuu-

lui kuusi lasta. Isämme Veli Räsänen piti tärkeänä, että hänen väitöskirjansa ja lukuisat muut suomenkieliset kirjoituksensa olivat huoliteltua kieltä, hän muun muassa tarkastutti kirjoittamansa Suomen jäkäliä kasvion kieliasun Suomen Akatemian kielitoimistossa. Hän piti parhaansa mukaan huolen myös siitä, että me lapset oppisimme käyttämään oikein omaa äidinkieltämme ja korjasi, jos teimme virheitä.

Mieheni Simo oli tunnettu siitä, että hän oli erittäin

tarkka oikeakielisyydestä. Koska kävimme kumpikin Käkisalmen yhteiskoulua, tosin rinnakkaisluokilla, meillä sattui olemaan yhteinen äidinkielen opettaja, filosofian maisteri Lauri Hallapää, jonka opetusta Simo vielä myöhemminkin usein kiittolisena muisteli: ”Hän oli opettajistamme paras!”

Viime aikojen tunnetuimpien suomalaisten ja karjalaisten joukkoon kuuluva puhetaidon ammattilainen, pitkäaikainen TV1:n uutisankkuri Arvi Lind sai katsojilta kutsumanimen ”Suomen luotettavin mies”. Hän oli Kotimaisten kielten tutkimuskeskuksen suomen kielen lautakunnan jäsen vuosina 1991–2003 ja piti nelisen vuotta kieliasioiden neuvontapalstaa Yleisra-

diossa ennen eläkkeelle jäämistään. Tunsin Arvin, koska hän oli mieheni Simon hyvä ystävä Wiipurilaisesta Osakunnasta. Arvi myös kirjoitti Arvin kieliohjeen. Tavallisimpia hänelle esitettyjä kysymyksiä oli, voidaanko suomen kielessä käyttää muotoa ”alkaa tekemään”. Arvin vastaus tähän kysymykseen oli aina: ”Vain kuolleen ruumiini yli!”

Minulla itselläni oli sydänkohtaus lähellä kun luin juuri ilmestyneessä Kurkijokelainen-lehdessä julkaistua omaa kirjoitustani mukavista Karjalan-muistoista. Arvannette kauhistukseni kun postinkantajan juuri tuomasta Kurkijokelaisesta havaitsen kirjoitukseni muuttaneen muotoaan: ”Kului vuosikymmen, jonka

aikana olimme pitäneet yhteyttä joihinkin luokkatovereihimme. Näihin kuului käkisalmelainen Kirsti Bergh, joka ALKOI Helsingissä asuvana SUUNNITTELEMAAN 24.6.1948 pidettävää luokkakokoustamme.”

En aio etsiä syntipukkia tälle mielestäni kamalalle virheelle, totean vain, että poikani Hannu lähetti juttuni käsikirjoituksen Kurkijokelaisen toimitukseen sähköisessä muodossa ja taatusti ilman kyseistä virhettä, tässä muodossa: ”Kului vuosikymmen, jonka aikana olimme pitäneet yhteyttä joihinkin luokkatovereihimme. Näihin kuului käkisalmelainen Kirsti Bergh, joka rupesi Helsingissä asuvana suunnittelemaan 24.6.1948 pidettävää

luokkakokoustamme.”

Mieleeni on Käkisalmen kouluajoilta jäänyt elävästi, miten maisteri Hallapää ylioppilaskirjoituksiin valmistautessamme varoitteli meitä ”alkaa tekemään”-muodosta, koska sen käyttö ylioppilasaineessa olisi yhdeksän pisteen virhe. Simo ja minä sekä sisareni Elsa olemme myöhemmin välittäneet omille lapsillemme tämän opin hyvällä menestyksellä.

Ilmi Kärävä 9.6.2012

Toimitus on pahoillaan virheellisestä ilmaisusta.

Oikea ilmaisu olisi alko suunnitella tai kirjoittajan käyttämä rupesi suunnittelemaan.

Äidin Kurkijoki

Äitini Sirkka-Liisa Kaartinen os. Raikaa kuoli 21 vuotta sitten toukokuun lopussa. Hän täyttäisi tänä kesänä 80-vuotta kesäkuun 29. päivä.

Olimme suunnitelleet kotiseuturetkä äidin synnyinseudulle heinäkuuksi vuonna 1991 rajan taakse Karjalaan Kurkijoelle. Äiti ehti saada viisumipaperit, mutta hänen kohdallaan matka ei toteutunut. Hän sai äkillisen sairauskohtauksen, johon hän menehtyi 59-vuotiaana.

Lähdin kuitenkin sovitulle matkalle kuin lähettäläänä varsin sekasortoisessa mielentilassa enoni Oiva Raikaan, serkkujeni ja muiden sukulaisteni kanssa.

Enoni oli hoitanut matkajärjestelyt ja vuokran-

nut käyttöömmme pienen 15-hengen vuokrabussin, matkamme kesti kolme päivää.

Ajoimme Viipurin ja Käkisalmen kautta Hiitolan, jossa yövyimme perheajoituksessa. Seuraavana päivänä jatkoimme matkaa Kurkijoelle ja sieltä Elisen vaaran suuntaan Lopottitieä. Käännyimme muutaman kilometrin jälkeen vasemmalle Titon tielle ja ajoimme vielä jonkin matkaa eteenpäin. Pian Ruunojan jälkeen oikealla mäen päällä sijaitti pääkohteemme, -Raikaan veljesten tilat.

Uudesta isosta navetas- ta, joka oli saatu valmiiksi juuri ennen sotaa näkyi vielä heinikon seassa palaneita hirssiä. Entisen Raikaan kotitalon kivija-

lalla kohotimme sateessa kuohuviinilasit ja pidimme varmuuden vuoksi laulaen meteliä mahdollisia karhuja pelottaaksemme.

Saunarakennuksen perustuksia, jossa äitini oli syntynyt, oli vieläkin maastossa ja otinkin paikalta mukaani muistoksi kassini sopivan kokoisen pienen kiven. Vein sen kotiin saavuttuani äitini hautakiven viereen.

Paikka ja tarinat, joista olin koko elämäni ajan kuullut olivat nyt totena silmiäni edessä.

Joki, johon äiti oli kertonut lapsena melkein hukku-neensa virtasi yhä. Tuuhea metsämaisema oli laajempi ja kauniimpi kuin mitä olin osannut kuvitella. Olin katselemassa sitä monien

tapahtumien ja yhteensattumien jälkeen.

Äitini ei ollut mukana, mutta tunsin edustavani häntä.

Paluumatkalla Kurkijoen keskustassa ehdimme nähdä ja kuvata pitäjän korkean vanhan puukirkon, joka pian Suomeen saavuttamme paloi.

Noin kuukauden kulluttua 19. päivä elokuuta alkoi Neuvostoliiton hajoaminen. Sama päivä on myös isäni Pentti Kaartisen syntymäpäivä. Hän täyttää tänä kesänä 85-vuotta.

**Maarit Kaartinen
Helsinki**

Vanhempieni hääkuva vuodelta 1954. Valokuvaamo Ikäheimo, kotiarkisto.

Juuret Hiitolassa teemana pitäjäjuhlassa Porissa

65. Hiitolan pitäjäjuhlat järjestetään Porissa Juuret Hiitolassa -teemalla. Hiitola-säätiö ja Hiitolan Pitäjäseura huolehtivat Kauppaoppilaitoksen tiloissa (Luvianpuistokatu 1) 4.-5.8.2012 pidettävän juhlan onnistumisesta.

Hiitolan Pitäjäseura ry:n hallituksen puheenjohtaja Raija Laaksonen kertoo, että aiemmilta vuosilta tuttuun tapaan on Käden taidot -näyttely avoinna lauantaina ja sunnuntaina klo 11–16.

– Esillä on tällä kertaa vanhoja hiitolaisia naisten ja miesten tekemiä käsitöitä sekä puhdetöitä, iloitsee Raija Laaksonen.

Hiitola-säätiön järjestämä seminaari alkaa lauan-

taina klo 13.00. Hiitolaisjuurinen kasvatustieteen maisteri Helinä Kekki (isovanhemmat Eino Mikonpoika Kekki ja Hilja Mikontytär Parkkali), teki gradun aiheesta Siirtokarjalaisten koulutus- ja elämäkokemukset. Hän käy läpi tutkimuksensa tuloksia seminaarissa, missä on kahvitarjoilu ja vapaa pääsy.

Sunnuntaipäivän tilaisuudet aloittavassa messussa Länsi-Porin kirkossa saarnaa kirkkoherra Tuula Faye. Noin klo 11.40 on Keski-Porin kirkkopuistossa seppelien lasku sankarihaukalle ja Karjalaan jääneiden vainajien muistomerille. Ilmainen buskuljetus messuun lähtee

Kauppaoppilaitoksen edestä klo 9.30

Pääjuhla aloitetaan klo 13.00 edellisvuosilta tutun Aila Niemen juontaessa. Meri-Porin soittokunta sekä Titeliacovanche-Pana ja Vesa Formunen huolehtivat musiikkiosuuksista ennen väliaikaa.

Musiikkipitoisen ohjelman lomassa kuullaan tietojenkäsittelyopin professori, filosofian tohtori Matti Linnan juhlapuhe. Eläkkeelle keväällä 2010 jäänyt Linna on lähtöisin Hiitolan Veijalan kylästä. Hän väitteli filosofian tohtoriksi Turun yliopistosta matematiikan alalta vuonna 1975. Vuonna 2001 hänet nimitettiin tietojenkäsittelyopin professorin

Hiitolan Pitäjäseuran kunniapuheenjohtaja Mauri Lankinen ja juontajana jälleen toimiva Aila Niemi viime kesän juhlatunnelmissa.

virkaan Vaasan yliopistoon.

Väliajan jälkeinen ohjelmaosuus alkaa Aino Korhosen lausuntaesityksellä. Mielenkiinnolla odotetaan myös mitä STT:n uutistoi-

mittaja Minna Rajainmäki kertoo Juuret Hiitolassa teemassa taustastaan.

Musiikista huolehtii Porin Veteraanikuoro, ja mitäpä olisivat Hiitolan

pitäjäjuhlat ilman omista joukoista kootun Evakot-lauluryhmän esitystä.

Kullervo Huppunen

AVOIN KIRJE MAKAROVILLE

Herra kenraali

Kävitte vierailulla itsenäisessä Suomessamme. Käynnistä on tapana kohteliaasti kiittää, vaikka sanomanne ja ”terveisenne” meille ei lainkaan miellyttänyt suurinta osaa kansastamme. Tuomisenne meille muistuttivat lähes neuvostoajan käytäntöjä, joihin olemme jo täysin kyllästyneitä.

Hyvät neuvot ovat aina tervetulleita, mutta teidän neuvonne tuntui itsenäisen maan omiin sisäisiin asioihin puuttumiselta. Te olette itse myös närkästyneet, kun sivulliset pyrkivät opastamaan maanne asioiden hoitoa! Joten se siitä ja sen oikeutuksesta.

Kummallisimmalta tuntui kokemuksenne ja tuntonne siitä, että suomalaisten sotaharjoitukset pidetään Itä-Suomessa Venäjän lähialueilla ja ovat vaaraksi Venäjälle. Teidän on syytä tietää, kuten armeijamme johtokin esitti, että useimmat suomalaisten harjoitukset pidetään läntisessä Suomessa. Jos meidän armeijamme harjoitukset kenraalia pelottavat, voin lohduttaa sillä, että meidän harjoituksemme, vaikka ne ovatkin silloin tällöin Itä-Suomessa, eivät ole vähäisimmässäkään määrin uhkana maanne turvallisuudelle, ei nyt eikä tulevaisuudessa.

Me pidämme harjoituksemme puhtaasti omalla maaperällämme. Toista on maanne sotaharjoitusten kanssa. Ne ovat usein suuntautuneet toisen, itsenäisen valtion maalle. Esimerkkinä otan marraskuun 30 päivän vuonna 1939, jolloin venäläiset tulivat pitämään sotaharjoituksensa Suomen

maalle ja vielä ilman varoitusta. Kaiken lisäksi silloin armeijanne ampui kovilla panoksilla syyttömiä kansalaisiamme maalla, vedessä ja ilmassa. Sitten vielä meidän piti maksaa sotaharjoituksenne valtaisina sotakorvauksina. Emme ole samantaisia kuin te, mutta vannon, että puolustamaan nousta-an, jos tänne hyökätään mistä ilmansuunnasta tahansa. Viimeisinä vuosisatoina se ilmansuunta on valitettavasti ja yksiselitteisesti ollut itä!

Kun otamme edellisen huomioon, niin ei ole ihme, jos osa maamme asukkaista suuntaa katseensa länteen ja Natoon. Teidän puheenne oli monien mielestä jopa lisäämässä tarvetta liittoutua lännen kanssa, eikä missään tapauksessa teidän armeijanne kanssa. Siten sananne kohtivat omaan nilkkaanne!

Sitten vielä, herra kenraali, esitän kysymyksiä teille: Miksi venäläiset moninkertaistavat joukkojaan ja aseistustaan itärajamme tuntumassa? Miksi olette leventäneet omaa rajaväilyhykettä siten, että tuolle alueelle on hankala päästä synnyinseutujamme muistelemaan?

Meistä kotiseutumatkailijoista ei ole maallenne ollut koskaan mitään vaaraa. Emmekä tule siellä käymään tuhoamismielessä ja sitä paitsi siellä ei ole mitään tuhottavaakaan, koska olette itse lähes kaikki kotikylämme hävittäneet.

Hyvää kesää teille ja kirjoittellessaan!

Loimaalla 19.6.2012

Kunnioittaen
Eino Vepsä
Res. yliluutnantti

Trio Potilassa laulavat Jorma ja Seija Potila sekä Laila Kangasniemi.

vät Huittisten harmonikat, 33 tunnin neulontamaraton ja perunajauhon tekoa kotikonstein.

Sunnuntaina 1.7. kello 18.00 pidetään Karjalatalo Toiviaisella Vampulan karjalaisten järjestämä lauluilta. Illassa esiintyy Trio Potila esittäen lauluja Karjalasta. Mukana myös Tarja Leijon säestäjänään Juhani Koivunen.

Illan aikana kuljemme laulun siivin matalantorpan balladista kulkurin iltatahteen, käymme Metsäpirtissä, muistelemme kultaista nuoruutta ja Uralin pihlajaa ja tietysti palaamme Karjalan kunnalle. Lisäksi Tarja Leijon viihdyttää upeilla yksinlauluesityksillään.

Tilaisuuteen on vapaa pääsy ja tietysti kahvitarjoilu

Erkki Poutanen

Ikivihreitä lauluja Karjalatalo Toiviaisella

Heinäkuun ensimmäisellä viikolla vietetään jälleen Vampula-viikkoa. Viikko aloitetaan ennakoidusti jo

perjantaina 29.6.

Pyrimme jälleen mahdollisimman monipuoliseen ohjelmaan teemalla ”Jokai-

selle jotakin”. Ohjelmasta löytyy mm.: Kantele-messu, Eino Leinon päivän runoilta, Pihasoitto, jossa esiintyy-

Eskon puumerkki

Vastaukset

1. akku
2. edes
3. lopettaa
4. tarvita
5. lievä kirosana (esim. pentele tms.)
6. höykytys, kurmutus (armeijassa)
7. edestakaisin
8. kehdata, uskaltaa
9. ehtiä
10. muistua mieleen

Koonnut Karri Teräntö isänsä Pauli Terännön sekä hänen perheensä sodanaikaisista kenttäpostikirjeistä ja -kor-teista.

**MUSIIKKIVÄEN
PALVELUPAIKKA
LOIMAAN
MUSIIKKI**

Puh. (02) 7622 950
Oikokatu 3, Loimaa
Avoinna:
ma suljettu, ti-pe 12-17, la 10-14

Muistathan tehdä muuttaessasi osoitteen- muutoksen Kurkijokelaiselle?

Lehti ei saa uusia osoitteita tietoonsa automaattisesti. Postista saa "Osoite muuttuu" -kortteja, jotka kulkevat ilmaiseksi.

Kurkijokelainen
Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
puh. 050-521 3336
toimitus@kurkijoki.fi

Asianajajia

ASIANAJAJA
on asianajajaluetteloon hyväksytty lakimies, jolla on säädetty kokemus ja taito. Asianajajan toimintaa valvovat Asianajajaliitto ja oikeuskansleri. Asianajajatoimistot hoitavat myös maksuttomia oikeudenkäyntejä ja oikeusturva-asioita.

Asianajajatoimisto HEIKKI RANTANEN

Varatuomari
Julkinen kaupanvahvistaja
Kauppialankatu 9-11 B, Loimaa
p. (02) 762 2888, fax 762 2313
heikki.rantanen@kolumbus.fi

Asianajajatoimisto JARI HEIKMAN OY

asianajaja, varatuomari
Jari Heikman
varatuomari
Rickard Grönqvist
Turuntie 8-14, II krs. Loimaa
Puh. (02) 762 4400, fax 763 1301
jari.heikman@aatsto.inet.fi
www.heikman.com

Kurki joki-Museo

Kojonperäntie 446, Kojonperä, Loimaa

Avoinna kesä-, heinä ja elokuussa keskiviikkoisin,
lauantaisin ja sunnuntaisin klo 12-16

Pääsymaksut:	Aikuiset 2,00 € Lapset: (4-12 v.) 1,00 €
Ryhmävaraukset:	Museo: 050 4036050 Eino Vepsä 0500 875211 Antti Eklund 050 3426608

Tervetuloa tutustumaan!

Kurkijokelainen mukana OKRASSA

Suomen suurin maatalousnäyttely OKRA järjestetään Oripään lentokentällä 4.-7.7. Näyttelyyn odotetaan jopa 70 000 kävijää.

Perinteisten maatalousnäyttelyyn kuuluvien eläin- ja maatalouskoneiden lisäksi nähtävää ja ohjelmaa löytyy jokaiselle.

Mukana näyttelyssä on myös Kurkijokelainen, meidät löydät sisäosastolta T 43. Osastomme esittelee lehteämme ja muita Kurki-joki-Säätien tuotteita. Tule keskustelemaan kurkijokelaisten ja karjalaisten asioista!

Jaakko Aulasuon perhekuva Juhannuspäivänä 1935, kuvan on ottanut Eero Seppänen.

Takarivissä vas. Toivo, Nikolai, Johannes, Johanneksen vaimo Tyyne, Lyydia, keskirivi: setä Pekka, isä Jaakko, äiti Miina, alarivi: Sulo, Viljo, Anja, Hilka ja Lempi. Kuvasta puuttuu lapsista Unto, koska hän syntyi vasta 1936.

- Juhannusaattoilta isä rupesi puhumaan, jospa huomenna otettaisiin perhekuva, kertoo kuvan toimittanut Viljo Aulasuo.

- Minä ja Hilka innostuttiin ja käytiin kysymässä reilun kilometrin päästä Seppäsel-tä, tulisiko hän ottamaan kuvan ja tulihan hän, muistelee Viljo, joka kuvan ottohetkellä oli 9-vuotias.

**Kurkijokelaisen,
hiitolaisen ja karjalaisen
hengen vaalija.**

MESSUTARJOUS

Tilaa Kurkijokelainen messujen aikana 4.-7.7. Saat loppuvuoden lehdet hintaan 15 €, sen jälkeen tilaus jatkuu normaalina kestopäätöksinä.

Tilauksen voit tehdä messuilla, lähettämällä alla olevan tilauslomakkeen toimitukseen, sähköpostitse tai www.kurkijoki.fi -sivulla olevalla tilauslomakkeella.

Tilaan Kurkijokelaisen

☐ Itselleni ☐ Lahjaksi

Lehden saaja

Nimi: _____

Lähiosoite: _____

Postinro ja -toimip.: _____

Lahjatilauksen maksaja:

Nimi: _____

Lähiosoite: _____

Postinro ja -toimip.: _____

Pvm. _____

Allekirjoitus: _____

Palauta kuponki kirjekuussa osoitteella:
Kurkijokelainen, Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
tai tee tilaus sähköpostiosoitteessamme:
toimitus@kurkijoki.fi tai kurkijokelainen1@gmail.com

Kurkijoen 66. Pitäjäjuhlat

11.-12.8.2012 Loimaan yhteiskoululla

Lauantaina 11.8.

Iltapäivällä mahdollisuus sukuseurojen ja muiden ryhmien kokoontumiseen koulun tiloissa (kts. ilmoituksen alaosa)

klo 17-19 ruokailumahdollisuus koululla

klo 19.00 Muistojen ilmat (10 €)

Sunnuntaina 12.8.

klo 10.00 Messu Loimaan kaupunginkirkossa

klo 11.30 Lounas yhteiskoululla

Luentoja

klo 14.00 Päiväjuhla (10 €)

Majoitusta voitte kysyä mm.

Loimaan evankelinen kansanopisto
02-7627217

Loimaan Seurahuone, 02-76365100

Sukuseurojen ja ryhmien kokoukset

Sukuseuroilla ja muilla ryhmillä on mahdollisuus kokoontua lauantaina iltapäivällä koulutiloissa. Ilmoita ennakkoon toimitukseen ryhmäsi kokoontumisesta ja osallistujien lukumäärästä.

Kokoontumisen hinta 10 €/henkilö sisältää myös Muistojen iltamien lipun.

*Tavataan
juhlilla!*

Kurkijoki-Säätio **Kurkijoki-Seura**
Loimaan, Mellilän ja Vampulan Karjalaiset
Kurkijoen martat